

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТЯ

ПРАСОЛЯК

5/192 травень 2023

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

В Архикатедральному соборі святого Юрія відсвяткували престольний празник

У день святого великомученика, побідоносця і чудотворця Юрія в Архикатедральному соборі святого Юрія відсвяткували престольний празник. Із цієї нагоди Архiepіскоп і Митрополит Львівський Ігор звершив Архиерейську Літургію у співслужінні з єпископами-помічниками Володимиром та Миколою, який на запрошення завітав з Івано-Франківської архієпархії, та духовенством Львівської архієпархії.

«Ісус Христос своєю смертю переміг смерть і став джерелом надії для всього людства. Великомученик Юрій теж віддав своє життя за віру, за Божу правду. Серед духовенства ми знаємо багатьох осіб, які своїм життям перемогли зло, неправду і несправедливість. Називаємо їх мучениками. А скільки нині людей віддають свої життя задля миру, справедливості, добра! Скільки людей не шкодують своєї праці, фізичних і духовних сил, щоб послужити ближньому! Я глибоко переконаний, що кожен із нас, коли проаналізує, то побачить, що сьогодні чи вчора зробив добре діло, сказав комусь добре слово, за когось помолвився...» – наголосив у своїй проповіді владика Микола.

Він також звернув увагу вірян: «У світі діється дуже багато добра, та про це засоби масової інформації не надто інформують, бо вони – мало сенсаційні. Попри жахливу війну, попри різного роду злочинства і кривди, про які ми щоденно довідуємося, маємо пам'ятати, що на землі робиться багато добра, починаючи від перемоги Ісуса Христа над гріхом і смертю. Ми знаємо багато мучеників, які віддали свої життя за віру в Бога, за любов до своєї Церкви. Ми також у щоденному житті робимо чимало добра, борюючи тим самим зло».

Розвиваючи тему творення добра та служіння людям, єпископ-помічник Івано-Франківської архієпархії згадав постать Блаженнішого Любомира Гузара, якому мав честь служити як секретар. На завершення владика Микола звернувся словами, які Блаженніший Любомир промовив до багатотисячного зібрання на Майдані Незалежності 1 грудня 2013 року: «Чиніть добро! При Божій допомозі зможемо подолати зло».

Після Архиерейської Літургії відбулося водосвяття на подвір'ї храму та окроплення вірян свяченою водою. Завершилося святкування гаївками від львівського ансамблю народної музики і танцю «Горгани».

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Світлина Наталії Павлишин

Архiepиcкoп Львiвський вiдвiдав найстаршу парафiю на Левандiвцi

У Провiдну (Томину) недiлю Архiepиcкoп i Митрополит Львiвський Игор побував з архiepейськими вiдвiдинами на парафiї святих апостола Андрiя та священномученика Йосафата у Львовi у мальовничому районi Левандiвка.

У своїй проповіді архиєрей зосередив увагу на сприйнятті апостолами, зокрема Томою, появи Ісуса Христа після воскресіння. Також провів паралелі з трагедією війни, яку проживаємо: «А хто має відповідати за вбивства, насильства й мардерства, які творять вороги в Україні? Ніхто!? – Ні, так не може бути! Хто нападає, розв'язує війни та вбиває, той відповідає! Відповідальність перед Богом неминуча і багато вбивць уже відповіли. Хто не кається, таких чекає присуд Господній: «І підуть ті на вічну муку...» (Мт. 25, 46). Не існує таких осіб, немає і не буде у світі правознавців чи військових спеціалістів, не існує зброї, нічого, що б відмінило слова Бога, нашого Творця та нашого Спасителя! Наше військо обороняється, відбиває напади фашистів, бо немає іншого вибору, як обороняти своїх рідних, друзів та свій рідний край».

Завершуючи своє звернення до вірних, архiepиcкoп наголосив: «Мудрі, правдиві й глибокі слова написав автор псалмів: «Бог праведний і сильний суддя і довготерпеливий... Якщо не повернетесь, Він приготує свій меч. Він натягнув свій лук і його приготував і приготував в ньому знаряддя смерті, Він приготував свої стріли для запеклих» (Пс. 7, 12-14). Добрий та милосердний, Ісусе, Сину Бога живого, Ти приходиш до кожної особи зі своїми ранами та пробитим боком, мовлячи: «... поглянь на Мої руки, простягни свою руку і доторкнися до Мого боку, – і не будь невірним, але вірним». Господи, дай нам сильної та непохитної віри, щоб в любові та покаянні прийти до тебе у вічне життя!»

В часі Архiepейської Літургії Митрополит Львiвський нагородив сотрудників цієї парафiї о. Дмитра Чернецького та о. Богдана Луковського правом носити жовтий нагрудний хрест.

По завершенні богослуження владика Игор пригадав, що у Львiвськiй архiepархiї встановлено щовiвторковий піст на підтримку українських захисників та захисниць, котрі боронять нашу країну від ворогів. А також розповів присутнім у храму про відновлене розп'яття в храмі святих Ольги та Єлизавети, яке багато десятиліть тому врятувала мешканка Левандiвки від радянських гнобителів, які нищили храми, порадив принагідно вiдвiдати святиню і помолитися перед врятованою реліквією.

Адміністратор парафiї отець Андрій Кошлянь подякував Львiвському митрополитові за пастирські вiдвiдини, наголосивши на тому, що парафiяльна спільнота завжди відчуває духовну підтримку архиєрея, а також на важливості мудрих порад у розвитку парафiї.

Пресслужба Львiвськiй Архiepархiї УГКЦ

«Вони дихали прагненням перемоги і справедливого миру», – владика Володимир у часі похорону трьох Героїв

22 квітня єпископ-помічник Львiвськiй архiepархiї Володимир звершив у Гарнізонному храмі чин похорону трьох Героїв України: Любомира Мазурчак, Сергія Лемця та Миколи Ковалишина.

У своєму слові архиєрей зазначив: «Триває світлий тиждень, пасхальний час. Ми начебто дихаємо пасхальною перемогою. Та наше дихання сьогодні супроводжується відчуттями смутку. Бо Львів прощається... Але не лише прощається, а найперше дякує. Сьогодні дякує вся Україна своїм захисникам».

Владика Володимир підкреслив різність біографій і життєвих доріг полеглих, а також скерував увагу на євангельське слово сьогоднішнього дня: «Сьогодні євангеліст Матей нам розповідає нам про особистість кожного його послідовника. Цей уривок Євангелія завжди чуємо під час Таїнства Хрищення, коли Ісус поручає йти в світ, навчати, проповідувати, а тим самим захищати себе та інших. Наші Захисники напевно не дихали війною, бо війна є токсичною у собі. Але вони дихали прагненням перемоги і справедливого миру. Стараймося бути їхніми добрими послідовниками на нашій пасхальній дорозі», – зазначив владика Володимир.

Пресслужба Львiвськiй архiepархiї

Владика Володимир благословив на початок навчання учасників письменницької школи «Розквіт»

У світлу суботу, 22 квітня, у Митрополитичих садах владика Володимир звершив молитву та благословення для учасників Львiвськiй письменницькiй школи «Розквіт».

Після спільної молитви з юними талантами владика Володимир уділив їм архиєрейське благословення на початок навчання, окропив усіх свяченою водою та роздав учасникам школи образки Матері Божої Неустанної Помочі. Водночас він побажав учасникам цікавого навчання, ще більшого розкриття своїх талантів та плідної праці у письменницькій школі.

Довідка

Львiвськa письменницькa школа «Розквіт» – це творчий проект Юрія Грешка і Львiвськiй обласної організації Національної спілки письменників України, за підтримки БО «Благодійний фонд святої Марії-Магдалини». Метою проекту є організація освітнього та творчого процесу вдосконалення письменницької майстерності дітей та дорослих. Спираючись на кращі традиції львiвськoго письменства, школа «Розквіт» об'єднує у своїй команді знаних та професійних майстрів пера у царині прози та поезії.

Пресслужба Львiвськiй Архiepархiї УГКЦ

Владика Володимир очолив моління за жертвами Чорнобиля

26 квітня єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у співслужінні духовенства різних християнських конфесій звершив екуменічну панахиду за жертвами Чорнобильської катастрофи з нагоди 37-их роковин від дня аварії на Чорнобильській атомній електростанції.

У своєму духовному слові архиєрей підкреслив важливість, навіть у вирі сучасної війни, пам'ятати про героїв та жертв Чорнобиля. «Побуває вислів, що Бог прощає завжди, людина – інколи, а природа не прощає ніколи. Ми, як людство, інколи безвідповідально поводимося з природою та землею. Проте маємо пам'ятати, що нам тут потрібно жити, дихати і щось творити. Питання полягає в тому, скільки цього може витривати наша земля. Ми з вами є свідками небезпеки повторного Чорнобиля. Людина хотіла зайняти місце Бога і володіти над природою. Ми є свідками небезпеки Енергодару. Сьогодні найкращий час помолитися за наших героїв і жертв, завдяки яким ми можемо жити. Бачимо, що наша земля відродилася, плодоносить. За це складаймо Богові вдячність у пасхальний час. А жертви нехай Господь прийме у Свої обійми і сотворить їм вічну пам'ять», – зазначив владика Володимир.

Перед молитвою представники духовенства, влади та громадськості поклали квіти до пам'ятника жертв Чорнобильської аварії.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Сестри-служебниці провели формаційний день на тему молитви як головного чинника творення монашої спільноти

24 квітня у Провінційному домі Сестер-служебниць синкел у справах монашества о. Юстин Бойко звершив Божественну Літургію з нагоди формаційного дня, присвяченого темі молитви як головного чинника творення монашої спільноти.

У коментарі для пресслужби Львівської архієпархії о. Юстин розповів, що формаційна зустріч сестер-служебниць української провінції відбувається щонайменше раз у році. «Участь у формаційному дні взяли понад 30 сестер. Головна тема зустрічі – молитва як чинник будівництва спільноти. В проповіді про те, як Ісус розганяв мінайлів у храмі, я звернув увагу на невід'ємні елементи спільнотної молитви: найперше – наявність храму як місця, де збираються люди на молитву; друге – важливість визначених годин молитви; третє – важливість взірців молитви, тих, на які взираються інші», – зазначив синкел у справах монашества.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Владика Володимир до медичних капеланів: «Первинною суттю капеланства є опіка медиками»

2 травня у реколекційному центрі Львівської архієпархії «Світлиця», за участі єпископа-помічника Володимира, відбулася зустріч медичних капеланів. Зустріч очолив референт архієпархії у справах душпастирства охорони здоров'я о. Тарас Гадомський.

Захід розпочався спільною молитвою. Після моління о. Тарас Гадомський подякував владі Володимиру за присутність, а також попросив поділитися певними орієнтирами та баченням розвитку медичного капеланства у Львівській архієпархії.

У відповідь владика Володимир подякував священникам за жертвоне служіння та назвав кілька важливих імпульсів, необхідних, на його думку, для подальшого розвитку медичного капеланства:

- важливо пояснювати суть медичного капеланства, бо ще багато хто не розуміє;
- первинною суттю капеланства є опіка медиками. Чому? Пацієнти проводять кілька днів у лікарні і йдуть додому; лікар же там перебуває постійно. Багато лікарів є вдячними за можливість під час свого чергування приступити до плащаниці, взяти участь у недільний чи святковий день у Божественній Літургії;
- дуже важливо пильнувати стабільність служіння, оскільки потребуючі молитви чи взяти участь у Божественній Літургії можуть з'явитися у будь-який момент.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Львівський медичний капелан охрестив 16-річного Микиту з Бахмута

Медичний капелан Львівської архієпархії о. Олександр Руденко звершив у каплиці Лікарні святого Миколая у Львові Таїнство Хрищення для 16-річного Микити з Бахмута та його матері Тетяни. Хресними батьками для мами з сином стали лікарі.

У коментарі для пресслужби Львівської архієпархії о. Олександр Руденко розповів, що хлопець ледь не загинув під час обстрілів у Бахмуті. «До мене звернулися наші медики з проханням про хрищення. Я переконаний, що це було особисте і зріле рішення цього хлопця. Після декількох розмов і приготування ми його звершили. Я його також питав, чи він хоче приватно, а чи не проти, щоб було публічно. Він не мав нічого проти, щоб це було висвітлено в медіа. Вся комунікація була через лікарів», – зазначив о. Олександр.

«Для мене це було дуже незвично. Вперше за 11 років я хрестив зрілу особу, не немовлятка. Я захоплений і подивляюся його міцністю, стійкістю через те, що він пережив і бачив, зокрема смерті його родичів на очах. Думаю, що в його серці давно був пошук Бога, роздуми про хрищення. Ці події, зокрема спілкування тут, на Галичині, ще більш підсилює в нього бажання прийняти Таїнство Хрищення», – зазначив медичний капелан.

Отець Олександр поділився, що також переживав разом з хлопцем цю подію і йому широко про це говорив. Сьогодні священник радіє, що народився ще один Христовий воїн, який буде нести Його знамено через ціле своє життя.

Як повідомляють, на сторінці Першого медичного об'єднання Львова, хлопця із трисантиметровим уламком від снаряду біля серця два місяці тому доправили до Першого медоб'єднання Львова у важкому стані. Везли понад тисячу кілометрів через усю країну. У день обстрілу загинув племінник Микити, було поранено двоюрідного брата. У тіло ж самого Микити потрапило шість уламків, один із них зупинився просто біля серця. Нині Микита проходить реабілітацію і понад усе мріє повернутися додому – в Бахмут.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Блаженніший Святослав відвідав Кропивницький

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав здійснив 18-19 квітня душпастирський візит до Кропивницького. У його межах Глава Церкви відвідав обласну клінічну психіатричну лікарню, відслужив Літургію у храмі Різдва Івана Христителя, освятив місцевий новостворений осередок «Карітасу» та роздав продуктивні набори від Патріаршої фундації «Мудра справа».

У перший день візиту, 18 квітня, Глава УГКЦ відвідав обласну клінічну психіатричну лікарню. Саме туди раніше направили одну з карет швидкої допомоги, яку Церкві передали вірні з Австрії. Блаженніший Святослав поділився з медичними працівниками планами УГКЦ, зокрема у сфері зцілення духовних і психологічних ран війни, а відтак попросив про співпрацю.

Другий день візиту до Кропивницького, 19 квітня, Глава УГКЦ розпочав із Служби Божої у храмі Різдва Івана Христителя, під час якої нагадав вірянам, що спільна Літургія – це гарна нагода не лише один одного побачити, а й разом помолитися – разом пережити присутність між нами воскреслого Спасителя.

Після Літургії Блаженніший Святослав подякував присутнім військовослужбовцям і спілкувався з вірянами.

У межах душпастирського візиту Глава УГКЦ освятив місцевий новостворений осередок «Карітасу» й роздав потребуєчим продуктивні набори від Патріаршої фундації «Мудра справа».

Блаженніший Святослав відвідав також пункт незламності, який минулої зими УГКЦ за підтримки жертводавців встановила у Кропивницькому. Він наголосив, що подібні пункти незламності, які Церква встановила в 17 містах України, – це своєрідні центри зцілення ран війни, де можна одержати духовну пораду та кваліфіковану медичну допомогу.

Прямуючи до Кропивницького, Глава УГКЦ завітав до м. Сміла на Черкащині. Тут його зустріли місцевий настоятель парафії Преображення Господнього УГКЦ о. Андрій Чик та парафіяни. Після молитви і спілкування з вірними Блаженніший Святослав оглянув стан будівництва парафіяльного осередку. Можна відзначити, що Предстоятель УГКЦ попереднього разу побував у Смілі минулого року якраз на Світлий вівторок.

Департамент інформації УГКЦ

Українці в Ірландії відсвяткували Пасху

У свято Воскресіння Христового українська громада блаженного священномученика Миколая Чарнецького в м. Дублін (Ірландія) численно зібралася на урочисте богослужіння в одному з найбільших храмів столиці Ірландії – Богородиці Утішительки (Our Lady of Consolation). Пасхальну Божественну Літургію звершив о. Василь Корніцький, а співом її супроводжував квартет семінаристів Папської української колегії святого Йосафата в Римі «Fratelli» у складі Ігоря Демидаса, Івана Височанського, Андрія Хомена та Михайла Кузя.

Вітаючи всіх із Воскресінням Господнім, о. Василь Корніцький зазначив, що «сьогодні ми, співаючи величну Пісню Перемоги тут, на мирній ірландській землі, просимо Бога, щоб наше «Христос воскрес» із цієї церкви полетіло на нашу страждальну Українську землю. Як гарно, коли це «Христос воскрес» співає зараз так багато нас у цій церкві, яка стала домівкою і місцем, де ми як одна родина щонеділі єднаємося в молитві, разом сумуємо, плачемо, ділимося смутком, болем і просимо миру в Бога, який чує зітхання та відчуває глибину кожного людського серця».

Участь у богослужінні взяли й ірландські римо-католицькі священники. Після Літургії відбулося благословення пасхальних страв.

Варто зазначити, що від початку повномасштабної війни росії проти України Ірландія прихистила понад 80 тисяч українців, які змушені були втікати від війни. УГКЦ в Ірландії для багатьох із них стала рідним острівцем, місцем зустрічі один з одним та Богом.

У новому храмі УГКЦ у Вишневому звершили перше богослужіння

Громада УГКЦ у м. Вишневе, що поблизу Києва, продовжує будувати храм. І вже у Велику п'ятницю, 14 квітня, в підвальному приміщенні храму звершили перше богослужіння – Вечірню з виставленням Плащаниці.

«Сьогодні ми вперше розпочинаємо богослужіння в цьому новому храмі, входимо в нього із плащаницею, що є зображенням померлого тіла Ісуса. Цей нижній храм в підвальному приміщенні власне нагадує нам про гріб, в якому було покладено тіло Ісуса. Віримо, що так, як Його тіло не залишилось у гробі, бо Він воскрес, так і нам вдасться довершити повноцінний храм і бути свідками Його воскресіння», – зазначив настоятель храму о. Володимир Мальчин під час богослужіння.

Для громади УГКЦ м. Вишневе це історична подія, адже понад 15 років вірні разом зі священнослужителями молилися в приватному помешканні чи в різних орендованих приміщеннях.

3 липня 2021 року владика Йосиф, єпископ-помічник Київської архієпархії, здійснив чин поставлення хреста та освячення наріжного каменя під будівництво храму святої Анни УГКЦ. Невдовзі завдяки місцевим та закордонним жертводавцям, а також акції «Подаруй куб бетону», було зведено монолітне приміщення із бетонним перекриттям. Будівельні роботи були призупинені з початком повномасштабного російського вторгнення. У вересні 2022 роботи були відновлені, зокрема було встановлено тимчасове покриття споруди, завершено утеплення зовнішніх стін та нанесення гідроізоляції. З 2023 році, попри проблеми з електропостачанням, було встановлено теплу підлогу та завершено внутрішнє оздоблення нижнього храму.

На Пасху в новому приміщенні вперше пролунало «Христос Воскрес», а в кінці травня планується завершення всіх будівельно-оздоблюваних робіт.

За матеріалами парафії святої Анни у Вишневому

Владика Михайло Бубній освятив богослужбову каплицю в Одеській виправній колонії

19 квітня владика Михайло Бубній, екзарх Одеський УГКЦ, звершив освячення богослужбової каплиці святого Миколая Чудотворця та намісних ікон в Одеській виправній колонії № 14. Із владиною співслужили керівник Відділу пенітенціарного душпастирства УГКЦ о. Костянтин Пантелей та в'язничий капелан Одеського екзархату о. Юрій Стронянський. На молитві були також присутні сестри Воплоченого Слова, які допомагають священникові в душпастирстві, та керівництво колонії.

У слові до присутніх владика привітав керівництво установи й акцентував на важливості такого молитовного місця в колонії. Він зазначив, що «сьогодні сам воскреслий Христос об'являється і прибуває на це місце, щоб тут бути разом із вами».

Єпископ звернувся і до в'язнів, які прибули на освячення, зазначивши, що вони є свідками історичної події. «У час Світлого тижня, у час після Пасхи ми маємо нагоду відкривати цю богослужбову каплицю, цей духовний центр. Він хоч невеличкий, але подивіться, який гарний! У будь-який час ви можете сюди прийти, помолитися, один на один порозмовляти з Богом про себе, своїх рідних, свою майбутню долю. Бог вас бачить, знає ваші серця. Бог вас не залишає у важких обставинах. Він вас любить, і свідченням цього є те, що ми тут сьогодні освячуємо це місце молитви».

Також екзарх звернувся до керівництва пенітенціарної установи: «Я дуже радий, що начальник цієї виправної колонії відчинив двері для мене як єпископа, для священнослужителів і сестер-монахинь. Ми хочемо вас супроводжувати, хочемо бути з вами, а особливо помолитися за вас у цей непростий для України час».

Владика Михайло подякував духовенству, яке здійснює душпастирську опіку в'язнів. Зокрема, екзарх особливо подякував о. Юрієві Стронянському, який став ініціатором спорудження богослужбової каплиці в цьому місці позбавлення волі.

Як повідомив о. Юрій, за підтримки меценатів було створено всі умови для молитви та роздумів. Спорудження й облаштування каплиці тривало майже рік. Керівництво колонії виділило кімнату, у якій зробили ремонт і яка відтепер служитиме ув'язненим місцем молитви. Намісні ікони подарувала іконописиця с. Марія Різдва чернечої родини Воплоченого Слова, які вона писала як дипломну роботу в м. Івано-Франківську.

Пресслужба Одеського екзархату УГКЦ

Апостольський екзархат у Німеччині та Скандинавії переходить на григоріанський календар

Апостольський екзархат для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії з 1 вересня 2023 року Божого (початок Індикту, тобто Нового літургійного року) переходить на григоріанський календар. Про це йдеться в декреті апостольського екзарха владика Богдана Дзюраха.

Владика Богдан закликає священнослужителів у парафіяльних спільнотах, у яких цей перехід ще не відбувся, проінформувати та належно підготувати вірних до цієї важливої події в житті екзархату.

Також апостольський екзарх просить душпастирів бути чуйними й уважними до потреб тих мирян, які, не будучи поінформованими про ці зміни, звертатимуться з проханням про духовні послуги (освячення, благословення тощо), зокрема у великі церковні свята за юліанським календарем.

Нагадуємо, слідом за рішенням УГКЦ в Україні провести календарну реформу, оприлюдненим 6 лютого 2023 року Блаженнішим Святославом, про перехід на новий стиль повністю або частково повідомила також УГКЦ у Польщі, Казахстані та Центральній Азії, а нещодавно й Австралії та країнах Океанії.

За матеріалами пресслужби Апостольського екзархату в Німеччині та Скандинавії

У Римі відбулася презентація видання «Заповіту» Патріарха Йосифа Сліпого

У неділю, 24 квітня, у домі Релігійного товариства «Свята Софія» в Римі відбулася презентація монументального видання «Заповіт» Блаженнішого Патріарха Йосифа Сліпого в оригіналі та перекладі на вісім іноземних мов, якими розмовляють українці в «розсіяній суцї».

Видання, ініціатором якого стало Релігійне товариство українців-католиків «Свята Софія» США, упорядкували доктор Ірина Іванкович та академік Леонід Рудницький. Над мистецьким оформленням, а саме іконографічними роботами, що віддзеркалюють основні віхи життя й виміри діяльності Блаженнішого Йосифа, працював відомий львівський митець Роман Василик. Праця над унікальним збірником тривала від 2014 року.

Під час презентації присутні могли почути, як звучить голос Патріарха Йосифа, котрий проголошує свій «Заповіт». Відтак учні Католицької школи святої Софії зачитали уривки видання різними мовами.

На закінчення о. Марко-Ярослав подякував в особі п. Ірини Іванкович усьому товариству у США за кропітку працю над створенням цінного видання великої постаті в історії нашої Церкви задля його передачі майбутнім поколінням.

За матеріалами пресслужби Релігійного товариства «Свята Софія»

На Великдень в Угорщині відкрилися дві громади УГКЦ

Для вірних УГКЦ у містах Сомбатхей і Шіофок було проведено першу Літургію з посвяченням великодніх страв із нагоди празника Воскресіння Христового. Молитву провів о. Дам'ян Габорій під супровід співу семінаристів Львівської духовної семінарії. У богослужінні в м. Шіофок взяв участь Почесний консул України в Угорщині Золтан Хорват.

«У новостворених громадах богослужіння відбуватимуться раз у місяць. Від Різдва також розпочалися богослужіння для українців у Дьорі, Татабані, Секешфехерварі», – повідомив о. Дам'ян Габорій.

За матеріалами пресслужби УГКЦ в Угорщині

Владика Володимир Війтишин освятив нову каплицю у Старуні

29 квітня Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин здійснив Чин освячення новозведеної каплиці Благівіщення Пречистої Діви Марії у Відпустовому центрі блаженного священномученика Симеона Лукача, що у с. Старуні.

Під час освячення каплиці митрополит мовив: «Сьогодні ми вперше зайшли в цей прекрасний храм, який є домом Божим. Ми посвятили його Благівіщенню Пречистої Діви Марії. Нехай він дає благу вістку прийдешньому дню для кожного з нас, для нашої Батьківщини, щоб настав той світлий день, якого ми чекаємо, якого просимо Всевишнього Господа. І так воно станеться!»

«Нині, стоячи в цьому святому храмі, нам потрібно дякувати Богові за Його велику любов до нас, за дар життя, за наше здоров'я! Сьогодні ми заносимо молитви й за тих людей, які працювали над тим, щоби була ця прекрасна святиня. Заносимо молитву подяки за всіх жертводавців, які полюбили це святе місце на прославу блаженного Симеона та з любові до Господа! Кожна ваша пожертва стала ось цим прекрасним храмом», – зазначив архиєрей.

Владика подякував усім, хто спричинився до побудови святині, зокрема архітекторам та будівельникам, а також священнослужителям, які щоденно в ній моляться спільно з людьми.

Архиєрей побажав, щоб цей храм став місцем лікування людських душ, і додав, що тут вірні по-особливому прославлятимуть Божу Матір та молитимуться до Неї.

За матеріалами Департаменту інформації Івано-Франківської архієпархії

Посол України у Ватикані: «Папа Римський намагається достукатися до російської влади»

Надзвичайний і Повноважний Посол України у Ватикані Андрій Юраш вважає, що Папа Римський намагається реалізувати свою стратегію взаємодії з Росією. Про це він сказав в ефірі телеканалу «Еспресо».

«Візит Папи до Угорщини був симптоматичний, але в рамках цього візиту чогось надзвичайно не сталося. Папа окреслив базові моменти позиції Ватикану щодо питань, які пов'язані з війною в Україні. Папа намагається реалізувати свою стратегію взаємодії з Росією. Підтверджено бажання наводити комунікації через Російську Православну Церкву», – зауважив Юраш.

За словами Надзвичайного і Повноважного Посла України у Ватикані, у Папи немає іншого варіанту, щоб достукатися до російської ментальності, до РФ. «Звісно, що для нас це Церква країни-агресорки. Це Церква, яка благословляє вбивство тисяч наших людей. Але для Папи немає іншого варіанту, щоб достукатися до російської ментальності, до РФ. Папа багато разів намагався комунікувати з Путіним, і про це він говорив. Через Державного секретаря, італійського кардинала П'єтро Пароліна, Путін чотири рази відмовлявся від комунікації з Папою», – підкреслив Юраш.

Суверенний Мальтійський орден: обрано Великого Магістра

Велика державна рада Суверенного Лицарського Мальтійського ордену обрала 81-го Великого Магістра, який, склавши присягу, очолюватиме орден протягом наступних десяти років.

3 травня в Магістральній віллі в Римі – міжнародному осідкові Суверенного Лицарського Мальтійського ордену – відбулося засідання Великої державної ради, яка обрала 81-м Великим Магістром ордену брата Джона Данлапа, дотеперішнього місцезблостителя Великого Магістра. Напередодні відбулася Капітула професів, яка на основі таємного голосування обрала трьох кандидатів, імена яких були передані Великій державній раді.

Відповідно до приписів конституції, обраний власноручно написаним листом повідомив про своє обрання Святішого Отця. Склавши присягу, він очолюватиме орден протягом наступних десяти років. Згідно з новою конституцією, мандат Великого Магістра вже не є довічним: він триває десять років або до сповнення 85 років життя. Після завершення мандату Великий Магістр може бути переобраний на наступне десятиріччя.

Брат Джон Данлап народився 1957 року в Оттаві (Канада). Він є відомим спеціалістом з міжнародного права, від 1997 року – юридичним радником місії Постійного спостерігача Святого Престолу при ООН. До Мальтійського ордену вступив у 1996 році. В 2008 році став першим американцем, який склав урочисті довічні обіти. У 2009 року був обраний членом Суверенної Ради на п'ятирічний термін та переобраний 2014 і 2019 роках. У червні 2022 року, після смерті тодішнього місцезблостителя Великого Магістра, Папа Франциск призначив його тимчасовим очільником ордену. Тепер він став першим заокеанським членом ордену, обраним на найвищу посаду.

Після оголошення результатів голо-

сування, промовляючи до членів Великої державної ради, брат Джон сказав: «Приймаю цей вибір у глибокому дусі служіння та урочисто обіцяю постійну відданість. Дякую кожному з вас за те, що ви виявили мені довір'я та своєю присутністю тут – велику любов і відданість нашому ордену. Перед нами – багато викликів, але об'єднані усвідомленням нашої місії Tuitio Fidei et Obsequium Pauperum («свідчити віру й допомагати вбогим»), я впевнений, що ми зуміємо долати їх в єдності та згоді, з тим же духом, яким понад 900 років тому керувався засновник ордену блаженний Жерар».

Суверенний Лицарський орден Госпітальєрів святого Івана Єрусалиму, Родосу і Мальти, заснований в XI сторіччі в Єрусалимі, є суб'єктом міжнародного права та мирянським католицьким орденем. Його місія полягає в тому, щоби свідчити віру та служити убогим і хворим. Сьогодні він діє в основному у сфері надання медичної, соціальної та гуманітарної допомоги, здійснюючи свою діяльність у понад 120 країнах світу. Поряд з його членами служать 100 тисяч волонтерів, яким також допомагають понад 25 тисяч представників медичного персоналу.

«Vatican News»

Громада УГКЦ передала для українського війська мобільний лазне-пральний комплекс

1 травня парафія Покрову Пресвятої Богородиці УГКЦ у Пирогові передала для українського війська мобільний лазне-пральний комплекс, який важливий для забезпечення базових потреб військовослужбовців у гігієні. У такий спосіб було досягнуто поставленої мети – надати захисникам можливість прийняти теплий душ, випрати та посушити речі, зігрітися і відновити сили.

Передачі комплексу передувала масштабна збірка, яку парафія розпочала ще в березні цього року. За зібрані кошти разом із Благодійним фондом «Рій – фонд допомоги війську» парафіяни закупили цей МЛПК і передали його в одну з військових частин, яка виконує свої завдання на сході країни. Проект з оснащення таких комплексів реалізується БФ «Рій» спільно з Командуванням логістики Сухопутних військ.

Адміністратор парафії о. Роман Ільницький розповів, що до благодійної акції долучалося чимало людей з усього світу, зокрема парафії УГКЦ за кордоном: парафія Богородиці Троєручиці в м. Таллінн (Естонія), вірні УГКЦ в Естонії та Фінляндії, парафія Преподобної Йосафати Гордашевської в Хетафе (Іспанія).

Зазначимо, що «МЛПК – це свого роду «лазня в окопі» – морські контейнери, оснащені необхідною електрикою та сантехнікою. Вони розміщуються на причапах, тому є мобільними та легко транспортабельними. За один день комплексом може скористатися 80-150 військовослужбовців», – розповідає директорка БФ «Рій» Діана Ільницька.

Цей морський контейнер ЗСУ обладнаний 2 пральними і 2 сушильними машинами, 4 душовими, котлом на дровах «Титан» та 2 ємностями для води по 1000 л. Загальна вартість проекту – 448 100 грн.

Разом із парафіянами УГКЦ БФ «Рій» урочисто передав ключі від «МЛПК Рій-3» у частину А1937, яка виконує завдання на сході країни, і вже невдовзі захисники зможуть відновити сили завдяки теплому душу.

За матеріалами пресслужби Київської архієпархії

Держкомісія США не зафіксувала порушень свободи віросповідання в Україні

Згідно зі звітом Державної комісії США з питань міжнародної релігійної свободи (USCIRF) за 2023 рік, суттєвих порушень свободи віросповідання в Україні не було.

Комісія визначила 12 країн, які постійно та серйозно порушують право на свободу релігії чи переконань, чи то вчиняючи, чи то допускаючи їх. До цих країн належать Росія, Китай, Куба, Іран, Північна Корея, Пакистан, Саудівська Аравія, Таджикистан, Туркменістан та деякі інші країни.

У звіті окремо згадується ситуація в Україні, де після вторгнення Російської Федерації український уряд посилив контроль за Українською Православною Церквою (УПЦ МП), яка має історичні та церковні зв'язки з Московським патріархатом, незважаючи на заяву УПЦ, в якій стверджується повна незалежність і самостійність.

У звіті також зазначається, що СБУ провела обшуки в численних храмах Української Православної Церкви (УПЦ МП) і порушила кримінальні справи проти кількох священнослужителів УПЦ за звинуваченнями у співпраці з російською владою, поширенні проросійської пропаганди або раціоналізації військової агресії Росії в Україні.

RISU

Президент України привітав Блаженнішого Святослава з новоріччям

5 травня Отцю і Главі Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішому Святославу виповнилося 53 роки. Президент України Володимир Зеленський привітав Предстоятеля Церкви з цієї нагоди, висловивши сердечні вітання у день народження Предстоятеля УГКЦ. У привітальному листі Президент України побажав Блаженнішому Святославу невичерпної життєвої енергії та міцного здоров'я, а також висловив слова подяки за духовну працю і практичні справи в ім'я єдності та перемоги. Крім цього, наголосив, що сьогодні, коли наш народ героїчно захищає суверенітет і свободу, молитва за Україну, війство та справедливий мир звучить з особливою силою.

«Нехай Ваше архипастирське служіння і мудрі настанови й надалі утверджують злагоду, дарують віруючим життєву насагу та наповнюють душі впевненістю і вірою в торжество добра», – побажав Президент Отцю і Главі УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ звершив святкування з нагоди 125-річчя заснування згромадження святого Йосифа

Наша молитва сьогодні є моментом подяки Богові. Подяки за всіх святих, великих людей, яких Господь Бог послав нашим сестрам, і за тих сестер, яких зібрав у згромадження. Дякую, сестри, за те, що ви сьогодні є у вашій місійній станиці в Харкові. Бо серед моменту великого болю, страждань нашого народу, коли ворог сіє смерть, так бракує когось, хто б ширив життя, хто би світив Божим світлом серед плачучого, зраненого й страждаючого народу – про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час проповіді в каплиці Блаженних преподобномучениць Олімпії та Лаврентії у Львові з нагоди 125-річчя заснування Згромадження сестер святого Йосифа в УГКЦ. Із Главою Церкви співслужили Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор і єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир.

Отець і Глава УГКЦ ствердив, що ювілей – це зупинка в житті, коли варто зробити три речі: поглянути на пройдений шлях; побачити, де перебуваємо; побачити майбутнє, куди треба рухатися. «Сьогодні, оглядаючись в історію, у 125 років свідчення, праці, посвяти, служіння сестер святого Йосифа, ми хочемо подякувати Господу Богові за ті благодаті, які за ці роки наша Церква й український народ отримали через це згромадження».

Запрошуючи сестер поглянути, де вони є зараз, Предстоятель наголосив, що і сьогодні вони продовжують шукати волі Того, Хто їх посилає, – вони служать і свідчать серед війни.

Думаючи про майбутнє, дорогі сестри, зазначив Патріарх, хочу, щоби ви почули слово «слава». Не для того, щоб могли плекати марні надії на людський успіх. Але, як каже наш великий Кобзар: «Ходімо далі, далі слава, А слава – заповідь моя» (Тарас Шевченко, «Доля»).

Після Божественної Літургії святкування продовжилося духовною програмою, під час якої сестри ділилися свідченням про свого засновника, а дві дівчинки супроводжували програму співом християнських пісень.

Провінційна настоятелька сестер св. Йосифа с. Єлизавета Бігун подякувала Блаженнішому Святославу та єпископам за спільну молитву, а також наголосила, що сьогодні згромадження по-особливому благословляє і прославляє Господа з нагоди ювілею.

Департамент інформації УГКЦ

Італійські в'язні випікають «хліб миру» та підтримують фермерів Львівщини

Соціальний кооператив «Pausa Cafè», що провадить пекарню в пенітенціарному закладі на півночі Італії, організував проект, покликаний підтримати дрібних фермерів в Україні та українських біженців в Італії.

«Bread for peace» (хліб заради миру) – таку назву має цей проект, здійснений кооперативом «Pausa Cafè», який залучає в'язнів, утримуваних у пенітенціарному закладі «San Michele», до солідарності з тими, хто бореться з наслідками військової агресії. Соціальна ініціатива, яка забезпечує роботою осіб, позбавлених свободи, організувавши пекарню, використовує для випічки зерно з України. «Ми маємо десять пекарів, які випікають органічний хліб на природній заквасці, який потім розповсюджується через 60 торгових точок, що належать до мережі супермаркетів «Novasoor», яка є партнером проекту», – розповів Марко Ферреро, голова кооперативу «Pausa Cafè».

З українського зерна, якого в рамках проекту вже було придбано 46 тонн, в'язні виготовляють борошно та випікають хліб і грісіні (хлібні палички), а частина коштів, виручених за продукцію, реінвестується в Україну. Зокрема, 30 євроцентів з кожної упаковки борошна чи грісіні використовуються на придбання насіння та реманенту для підтримки дрібних сільгоспвиробників Львівщини, які, в свою чергу, допомагають внутрішньо переміщеним особам з Луганщини. «Нам подобається називати це циркулярною солідарністю, бо саме ці місцеві виробники стають постачальниками свіжих продуктів для тих, хто цього потребує», – зазначає Ферреро.

Пекарня в'язниці «San Michele» не вперше бере участь у проектах солідарності. «Підтримка того, хто перебуває в гіршому становищі, допомога – це фундаментальні поняття також і тоді, коли перебуваєш у в'язниці, – наголошує очільник кооперативу. – Потрібно не забувати, що в'язні – це люди, які позбавлені свободи, і лише її, а не своєї гідності чи емпатії, а тому можуть і повинні сприйматися не лише як об'єкти, але також як і суб'єкти солідарності».

За кошти, отримані з рамках проекту, також надано підтримку 150 біженцям з України, що тепер перебувають в Італії. «Нашим прагненням є якомога більше розширити проект. Наприклад, було б гарно, якщо б увесь хліб у школах і громадських установах П'ємонту був «солідарним» хлібом, як наш», – підсумовує Марко Ферреро.

«Vatican News»

У День міста у Львові екуменічною молитвою віддали шану полеглим Героям

У день свята святого Юрія, 6 травня, з нагоди 767-ї річниці міста Львова на Личаківському кладовищі відбулася екуменічна заупокійна молитва за всіх Героїв, які віддали своє життя за волю та незалежність України.

Віддати шану нашим захисникам зібралося численне коло небайдужих львів'ян – представники міської і обласної влади, громадські діячі, духовенство, військові та сім'ї полеглих Героїв. Панахиду звершили Митрополит Львівський і Сокальський ПЦУ Дмитрій, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ Володимир та військові капелани різних конфесій.

Молитва і покладання пам'ятних лампадок відбулася на трьох полях почесних поховань Личаківського кладовища. На полі №86А – Марсовому полі – вшановували пам'ять Героїв, що віддали своє життя під час повномасштабного наступу – саме тут відбуваються поховання сучасних полеглих захисників. На полі №67 згадували Героїв Небесної Сотні, що загинули під час Революції Гідності, а на полі №76 – воїнів, полеглих за роки збройного протистояння, що розпочалося у 2014 році.

Владика Володимир згадав у своєму слові Блаженнішого Любомира і його незмінну пораду ділитися з близькими добром. «Сьогодні ми прийшли тут, щоб поділитися – нашою молитвою, нашою пам'яттю, нашим смутком, нашими сльозами. Це є місце, де є такий зворотній зв'язок; де ми молимося за захисників, за Героїв; де водночас просимо тих новітніх ангелів, новітніх «Юрїв-переможців», опіки над нами, над нашою землею, щоб вони тримали мирне небо», – наголосив владика Володимир.

«Духовна велич Львова»

«Церква може дати слово надії»: 15 актуальних думок Блаженнішого Святослава про служіння Церкви, цінності й перемогу України

5 травня Отцю і Главі Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішому Святославу виповнилося 53 роки. З цієї нагоди пропонуємо вам 15 актуальних і сильних думок Глави УГКЦ про душпастирство під час війни, місію і перемогу України, а також про силу молитви Божого слова.

1. Слово «війна» для українців означає великий злочин, а той, хто починає війну, є злочинцем.

Сьогодні саме слово «війна» для українців означає великий біль, велике страждання. Можливо, для частини західноєвропейських чи північноамериканських суспільств воно все ще означає комп'ютерну гру. Можливо, так сприймають війну навіть ті, хто сьогодні війну планує. Але це – гра людськими долями, долями цілих народів і держав. Для українського народу – це біль і страждання. У звучанні самого слова «війна» ми чуємо російські ракети і дрони, що надлітають, бачимо руїни, розуміємо, що в одну мить може бути стерте з лиця землі ціле місто, а цілий регіон – стати пустою.

2. Україна сьогодні – держава, яку вже понад рік у великій війні захищає молодь.

Коли я думаю про нашу війну, переді мною – обличчя наших юнаків, дівчат, усіх воїнів, їхні ясні, променисті погляди. Війна має конкретне обличчя і ставить перед цією молоддю головні життєві питання. На жаль, найбільшим тягарем війна лягла на плечі саме молоді. Можна сказати, що це вони є основою українського війська чи навіть так – Збройні сили України стали загальним молодіжним рухом.

3. Ідеологія «руського міра» становить загрозу для майбутнього християнства.

Маю надію, що християнство матиме відповідний імунітет, щоб його відкинути, а якщо хтось потребує щеплення від вірусу «руського міра», нехай приїжджає в Україну: вона вже вакцинована і має «анти-тіла». Бо йдеться про майбутнє християнства як такого. Якщо, не дай Боже, ця ідеологія затруїть уми і серця християн інших країн, то нам – і Європі, й світу – загрожує потужна хвиля дехристиянізації та втрата морального авторитету Церкви.

4. Душпастирство під час війни є душпастирством болю, покликаним надати людині стійкості, щоб перетворити її біль на мужність.

Йдеться про допомогу та супровід людини зболеної. І християнський, я би сказав – аскетичний душпастирський супровід полягає саме в тому, щоб надати людині стійкості, яка допоможе їй перетворити біль на мудрість. Часом ми

просто не можемо змінити ситуацію, не можемо уникнути досвідчення болю, але можемо змінити ставлення до цього.

5. З Україною як державою, з українським народом потрібно будувати відносини незалежно від перспектив стосунків із Москвою.

Особисто я вважаю, що сприйняття України крізь призму відносин із росією є анахронізмом. Треба будувати відносини з Україною, яка стає центром світових змін. Дивіться самі – нині кожен керівник держави вважає своїм обов'язком приїхати до Києва. Один із них – не хочу називати прізвища – сказав мені щось на кшталт: «Той, хто сьогодні не був у Києві, є аутсайдером дипломатії». Тому ця війна поставила Україну в центр діяльності всіх міжнародних інституцій – і гуманітарних, і тих, що займаються питаннями безпеки й інших напрямків міжнародних відносин у сучасному світі.

6. Українці вмирають сьогодні за людську гідність, за право на життя і свободу. Це – основи життєвого суспільства.

Цим сьогодні Україна засвідчує всьому світу, який є світом постправди і втрачає певні моральні орієнтири, що існують такі цінності, без яких людина жити не може. Вони аж ніяк не є плодом економічного добробуту. Сьогодні ми дуже переживаємо за українську родину, тому що вона, з одного боку, є найпершим щитом, який охороняє життя людини, а з іншого – першою фортецею, у яку б'є ворог. Під час війни, на жаль, бачимо, що людське життя знецінюється. Життя нічого не варте. І це – величезна трагедія.

7. Місія України – показати, яке місце повинно займати Євангеліє в житті сучасної людини, яка стародавє і шукає сенсу життя.

Саме в Україні в певний момент усі усвідомили, що Церква може дати щось більше, ніж хліб і одяг, що вона може дати слово надії.

8. Євангеліє – це сила Бога, яка дає спасіння, а Церква – це спільнота, яка носить в собі силу Божого слова.

Євангеліє – це не якась добра інформація, бо це не таблетка, яка вгамовує біль. Це – сила Бога, яка дає спасіння. Тому навіть люди, які, можливо, не мають до кінця християнської формації, підсвідомо очікують від Церкви передовсім слова надії, якого не можуть дати ані політики, ані президент, ані хтось інший. Церква – не тільки бюро соціальної служби. Це – спільнота, яка носить в собі силу Божого слова, силу Євангелія.

9. Молитва завжди є подихом Святого Духа в Церкві, що виходить за межі простору і часу.

Адже це саме Святий Дух вчить нас молитви, Він є духом молитви, кличе з нашого серця – «Авва, Отче!», як каже апостол Павло. Тому ми дихаємо не тільки молитвою, а й Святим Духом, який єднає нас в одне ціле з нашим Главою, Спасителем Ісусом Христом. Також у розмові з Богом я можу до певної міри огорнути весь біль молитвою. Ба більше, як люди, ми можемо молитвою допомогти військовим на фронті, незважаючи на те, що вони далеко. Молитва виходить далеко поза межі часу та простору і справді їх там огортає та допомагає їм. Військові свідчать про надзвичайні речі, що, наприклад, вийшли живими з-під обстрілу, бо хтось за них молився.

10. Коли я не можу особисто допомогти комусь із поранених, то звертаюся за допомогою до когось зі святих. І святі творять дива.

Тобто молитва єднає святих

у небі і з тими, хто перебуває у чистилищі, і з тими, хто мандрує на землі до Царства Небесного. У такий спосіб ми всі навзаєм допомагаємо один одному. Інколи лікарі кажуть: «Та людина мала давно померти, а вона живе». І це – чудо, якого я не можу пояснити.

11. Майбутню перемогу, яка означає, що ми маємо стати кращою Україною, ніж до війни, можемо побачити в очах пораненого воїна.

Тому коли б мене сьогодні запитали, де можна побачити майбутню перемогу України – бо всі повторюємо: знаємо, що Україна перемає, – я би сказав: подивіться в очі пораненого українського воїна, який не має руки, не має ноги, весь обпечений, але який у нього погляд! У його очах можна побачити перемогу України. Перемога означає, що ми маємо стати кращою Україною, ніж до війни. І це – спільна ідея й усвідомлення: ми хочемо бути кращими, ми вчимося, віримо, що можемо перемаєти, ми перевірили свою готовність до того, щоби бути народом-переможецем. Таке неможливо пережити, якщо не стати до бою. Думаю, майбутнє України оператиметься на базові цінності, бо кажемо, що українці розуміють сенс своїх страждань.

12. Служіння жертвам насилля, біженцям, сиротам – одне із великих завдань служіння нашого духовенства, наших релігійних спільнот, які справді мають відкриті серця і вуха, готові вислухати зранену людину й допомогти їй звільнитися від внутрішнього болю.

Часом, коли бачу людей, які пережили насилля, вигнаних зі своїх домів, осиротілих, вони схожі на змокших пташенят, які тремтять від холоду й хочуть лише під крильце мами-пташ-

ки, яка б їх просто зігріла. Вони потребують відкритих обіймів теплої сердечної спільноти. І ми намагаємося це робити, серед іншого, коли служимо біженцям, які втратили все, пережили жахи воєнного насилля, коли передаємо їх у руки зичливої спільноти, яка може їх обійняти.

13. Коли росія сьогодні каже, що України не існує, що немає української культури, ми їм співчуваємо, бо вони – невігласи. Ба більше, наша Церква намагається вступити в діалог з сучасною культурою і нести християнські цінності.

Вони дивляться на нас крізь свою призму і не бачать реальності. А ми запрошуємо тих, хто справді цікавиться українською культурою, щоби приїжджали, порозмовляли, побачили, послухали, почули, торкнулися тих багатств, які має Україна. Маємо дуже багату сучасну літературу, багато письменників, які глибоко переосмислюють реальність, у якій ми живемо. Моя особиста приятелька – Оксана Забужко. Ми разом із нею написали передмову до нового видання творів Лесі Українки, і це стало, я би сказав, богословською дискусією з аналізом різних символів, які Леся вплітала у свої поезії. Так наша Церква намагається вступити в діалог з сучасною культурою і нести християнські цінності.

14. Я дуже гордий за наших священників, монахів, монахинь, єпископів, бо вони сьогодні показують, що не є наймитами, що вони – добрі пастирі, які хочуть себе і своє життя віддати за своїх овець.

У цьому виявлено те, що ми називаємо фундаментальними цінностями. Вони народжені з жертовної любові, яка сьогодні тримає нас у житті. Це – єдиний рятівний круг, який дає нам надію. Якби ми не любили свого народу і не були готові на цілковиту самопожертву задля нього, ми не мали б за що вхопитися у тому абсурдному світі війни, яка затоплює нас такою хвилею.

15. Сьогодні схід України сам до нас прийшов.

Багато разів говорилося, що наша Церква хоче нести Євангеліє на схід України. А сьогодні схід України сам до нас прийшов! Тому ми закликаємо: відкріймося до брата і сестри зі сходу! Не засмучуйся, що українець із Луганська не знає української мови. Навчи його, допоможи йому, не тицяй йому на це, як на ваду, слабкість чи брак ідентичності!

На основі книги
«БОГ не залишив Україну»,
текст підготувала
Христина Потерейко

Департамент інформації
УГКЦ

Травневі молебні до Пресвятої Богородиці

Походження традиції травневих богородичних відправ.

Ідея посвятити певних часів чи періодів року для вшанування деяких подій чи осіб з історії спасіння людства є спільною для всієї Христової Церкви. Втім, кожна із її гілок сама вирішує, як, коли і яким чином почитати спасенні події чи священних осіб, беручи до уваги насамперед власну літургійно-богословську традицію. У цьому контексті варто оцінювати також і звеличення Пресвятої Богородиці, Матері Спасителя світу Господа Ісуса Христа, якій Церква із найдавніших часів віддавала найбільшу пошану. Численні молитви, гімни, ікони, свята – всі вони є лише земними відгомонами тієї богоматеринської гідності і небесної слави, котрими наділив Марію сам Бог.

Традиція звеличувати Богородицю у місяці травні походить із середньовічної Західної Європи. Витоки такої присвяти деякі дослідники вбачають у бажанні Римо-Католицької Церкви християнізувати окремі поганські звичаї місцевих народів, зокрема вшанування у цей час богинь розквіту та плодючості Флори й Артеміди.

Перші згадки про травневі моління до Божої Матері походять з кінця XIII століття: король Іспанії Альфонс X закликав своїх підданих цього місяця єднатись у молитвах перед зображеннями Богородиці. Десь із XIV століття поширюється звичай приносити травневі зела і квіти, прикрашаючи ними статуї та вітарі Пречистої Діви. Аж у XVI столітті в Німеччині травень вперше названо «місяцем Марії». Втім, найбільшого розвитку травневі богородичні відправи зазнали у XVII-XVIII століттях в Італії, у багатьох містах якої їх щоденно протягом усього травня звершували спершу ченці-домініканці, а згодом і єзуїти. У подальших століттях Римські Архієреї кількаразово видавали особливі звернення та постанови, заохочуючи вірних вшановувати Божу Матір через участь у марійських богослужіннях протягом цього місяця. До сусідньої Польщі травневі моління до Богородиці принесли вже згадані єзуїти, котрі у цей місяць почали звершувати марійські відправи десь від першої половини XIX століття. Сучасне травневе богослужіння римо-католицької традиції складається із лоретанської литанії (протяжної благальної молитви) до Богородиці, тематичної марійської проповіді та благословення вірних Святими Дармами.

Фактично аж до початку XX століття в Українській Греко-Католицькій Церкві особливий травневий богородичний культ був майже незнаним. Це пов'язано з тим, що Східні Церкви, до яких належить і УГКЦ, назагал не знають практики присвяти окремих місяців святам особам чи подіям. Натомість особливими марійськими періодами нашого церковного року є богородичні свята з їхніми передсвяттями і посвяттями, а також і особливий піст у місяці серпні перед Успенням Божої Матері, котрий ще у давній Візантії був обрамлений служінням особливого богородичного молебню – параклиса, про який мова йтиме нижче. Врешті, навіть кожна середа року присвячена звеличенню Пресвятої Діви Марії.

Початки травневого марійського набожества в УГКЦ знаходимо під час Добромильської реформи Чину святого Василя Великого, котру проводили у 1882 році отці-єзуїти. Саме завдяки їй у василіянських монастирях почали культивуватись тогочасні римо-католицькі практики, зокрема й присвята місяця травня для особливого вшанування Божої Матері. Для щоденних марійських відправ спершу використовували давній візантійський параклис (з грецької «покірне благання»), котрий ще у IX столітті уклад чернець Теостирікт. Основну частину параклису складає канон до Пресвятої Діви з приспівом «Пресвятая Богородице, спаси нас», який зазвичай читали на всяку скорботу душі і тіла. Однак незабаром василіянин о. Мелетій Лончина (за іншими даними – василіян о. Платонід Філяс і о. Андрей Шептицький)

скоротив параклис, забравши з нього канон і додавши натомість ряд благальних закликів до Божої Матері, скомпонованих частково на основі богородичного акафісту. На них богомільці відповідали вже згаданим приспівом канону. Такий спрощений молебен і досі є основною літургійною молитвою до Божої Матері протягом цілого місяця травня на багатьох парафіях УГКЦ.

До слова, травневі богослужіння на честь Божої Матері служать також у багатьох православних храмах України, особливо на Заході України. Цікаво, що це стосується не лише ПЦУ, але навіть МП. Є згадки, що ще у першій половині XX століття православна ієрархія упродовжувала травневі молебні. Причинами для цього послужила як загальна любов християн усіх традиційних Церков до Пресвятої Богородиці, котру вірні висловлюють через подібні богослужіння, так і бажання православного духовенства застерегти своїх парохіян від відвідин католицьких травневих богородичних молінь. До речі, це не перший подібний прецедент: у XVII столітті Київський православний митрополит Петро Могила упродовжив особливу великопосну відправу роздумів над страстями Христовими, котра була аналогією до римо-католицьких пасійних (тобто страсних) постових богослужб, і яку навіть назвав аналогічно пасією. Такі літургійні взаємозапозичення доводять, що між християнами усіх конфесій існує насправді більше спільностей, аніж відмінностей, або, як висловився свого часу православний церковний діяч XIX століття митрополит Київський Платон (Городецький), «перегородки між Церквами не сягають аж до небес».

Різновиди молебнів. Травневий богородичний молебен.

Як вже було зазначено вище, сучасний варіант короткого молебню до Богородиці, котрий звичайно служать у травні, постав із стародавнього параклису. У свою чергу параклис укладений як наслідування утрени, маючи у своєму складі її характерні частини: псалом 142, «Бог Господь», тропарі, канон, прокімен, Євангеліє тощо. Крім параклису, існують також інші молебні. Зокрема, сучасний Требник УГКЦ вміщає у собі, приміром, чин загального молебню до Господа, Божої Матері або святих, котрий можна служити на всякі потреби та в різних обставинах, молебен на святу Пасху, який служиться у період від Великодня до Зіслання Святого Духа, і молебен за недужого, що його слід відправляти у домі хворого. Окрім цих згаданих молінь, старовинні літургійні книги мають спеціальні молебні у часи бездоціль'я чи сльоти, за припинення епідемії, за воїнів під час війни та низку інших.

Травневий молебен до Пресвятої Діви зазвичай відправляють у храмі перед престолом, тетраподом або шанованою іконою Богородиці. Також його можуть служити у каплицях, громадських закладах, приватних будинках, або навіть на відкритому повітрі – приміром, біля хрестів та фігур на дорогах чи полях. Часто до місяця служіння поза храмом вірні виходять хресним ходом, несучи святий хрест, хоругви та ікони, а йдучи дорогою туди й назад співають пісні марійської тематики.

Молебен до Богородиці починається з «начала обичного» – ряду молитов, котрі відкривають майже всі літургійні моління нашої традиції. По благословенні священника вірні співають стихир «Царю небесний...», котрою прикликається помочи Святого Духа для здійснення моління. За нею слідує ряд покаянних та звеличних благань до Пресвятої Тройці – трисвяте, славослов'я, потрійне «Господи, помилуй», молитва «Пресвятая Тройце, помилуй нас». Завершає «начало обичне» Господня молитва «Отче наш», котрою нас навчив сам Ісус Христос.

Після цього читається 142 псалом, який є молитвою-благанням до Бога, щоб Він вислухав наш голос. За ним вірні співають напередміну із псалмічними стихами піснеспів «Бог Господь і явився нам», котрий є запевненням Господньої допомоги й підтримки у всіх

наших обставинах. Часто псалом та «Бог Господь» опускають, тому після «начала обичного» співають одразу тропарі (короткі гімни) на прославу Матері Божої «До Богородиці з запалом прибіжжям» і «Не замовкнемо ніколи, Богородице», якими молятьники висловлюють свою надію та любов до Пресвятої Діви.

За тропарями відбувається спів прокімена «Пом'яну ім'я Твоє у всякім роді і роді» зі стихом. Цим співом вірні благають Богородицю зглянутись на їхню молитву. Одразу після прокімена співається «Всяке дихання нехай хвалить Господа» і читається уривок з Євангелія від святого Луки (Лк. 1, 39-49,56). Зачало оповідає про відвідини Марією Єлизавети, під час яких Єлизавета вітає її як Матір Господа, а Богородиця, сповнившись Святим Духом, виголошує пророчі слова про те, що вона буде звеличена всіма поколіннями. Після Євангелія співається стихира, в якій збідована людина благає Пресвятую Діву як могутню помічницю вірних допомогти у скорботах цього життя.

Якщо ж стихирю опускають, то священник по Євангелію одразу виголошує благальні заклики до Божої Матері, на які вірні відповідають «Пресвятая Богородице, спаси нас». Ці 16 благань продовжують провіщене в Євангелії звеличення Марії, котра своїм Богоматеринством і святим життям стоїть понад всяке земне і небесне створіння. Як вже було сказано, більшість цих епітетів взято укладачем з акафісту до Богородиці, котрий постав у Константинополі близько VI століття.

Молебні стихирі, котрі починаються після благань, надзвичайно поетично змальовують допомогу і заступництво Богородиці, про які Церква свідчить із свого живого досвіду ось уже протягом століть. Перші два гімни описують різноманітні випадки сприяння Пресвятої Діви християнському родові, а два останні мають радше догматичний характер, відкриваючи велич Марії перед Богом, завдяки якій вона може допомагати вірним.

Ектенія, яку священнослужитель виголошує після стихир, містить благання до Господа про визволення від усяких бід тих, що стоять на молитві, як теж і про відвернення справедливого Божого гніву, що надходить на світ через наші беззаконня. Наслідками гріхів є не лише хвороби, скорботи чи бідування, але й стихійні лиха, війни та міжусобиці, однак наш Спаситель може все це подолати своїм милосердям. Саме на Нього ми покладаємось, багаторазово співаючи протягом ектенії «Господи, помилуй».

Своєрідним підсумком молебню є благальна молитва до Богоматері, яку читають на завершення богослужіння. Існує доволі багато різних богородичних молитов для молебнів, але, мабуть, найпопулярнішою з них є «Царице наша преблагая», котру зазвичай співають усі присутні на відправі. Головна її тема суголосна із початковими тропарями – Мати Божа є близько до всіх, що перебувають у бідах і скорботах, і може допомогти тим, котрі з вірою Її проситимуть.

Після завершення молитви настає відпуст, тобто останнє молитовне звертання до Бога перед виходом із храму. Доволі часто по відпусті вірні співають давній богородичний гімн «Під твою милість», а по відспіванні цілнують ікону Пресвятої Діви Марії.

Важливим елементом травневих марійських богослужінь стали також проповіді про Пресвятую Богородицю, в яких душпастирі розповідають про Її земне життя і служіння, небесну славу та заступництво для людей, а також закликають вірних ревно молитися до Марії та наслідувати Її чесноти у повсякденному житті. Зазвичай такі повчан-

ня священники виголошують після Євангелія чи по завершенні богослужби.

У контексті богородичних молебнів місяця травня варто згадати теж і про побожні народні пісні, які звеличують Божу Матір, і число яких, мабуть, уже перевищує кілька сотень. Вірні залюбки співають богородичні пісні перед початком травневих марійських відправ та по їх завершенню, як також під час розмаїтих молитовних походів, причому багато богомольців знають щонайменше кількадесят таких пісень напам'ять. Однак, на жаль, глибина змісту, богословська витонченість та музичне оформлення багатьох із них спонукає бажати кращого.

Правильні акценти щодо участі в травневих молебнях.

Сам по собі молебен є богослужінням на певну потребу, до участі в якому ніхто не може бути зобов'язаний такою ж мірою, як до участі у недільній чи святковій Божеественній Літургії або церковному правилі, однак його відправа на честь Богородиці є доволі знаною і любленою. Таке богослужіння допомагає вірним глибше пізнати роль Пресвятої Богородиці в історії спасіння світу. Щира та осмислена участь у молебні на честь Божої Матері невимовно збагачує наше пізнання величчя Божого задуму відкуплення людства. Діва Марія наважилась сказати «так» Господній волі замість непокірного «ні», котре звучало протягом тисячоліть після гріхопадіння прародичів в Едемі. Від Богородиці ми можемо навчитись правдивого служіння Ісусові Христові, волоченому Слову, котре мусимо також завжди носити у собі. Через молитовні благання до Богородиці ми стаємо учасниками понаддвотисячолітнього досвіду спілкування Церкви з Богоматір'ю, котра є ідеальною іконою єдності Бога з людиною.

Конституція Другого Ватиканського Собору про Святу Літургію «Sacrosanctum Concilium» повчає, що побожні практики, до яких відносяться і травневі богородичні богослужби, мають здійснюватись з урахуванням літургійної пори, тобто відповідного періоду церковного року, а також мають узгоджуватись із Літургією Церкви, з неї якоюсь мірою випливали і до неї провадили вірних (див. SC 13). Тобто травневі богородичні молебні зовсім не випадає служити, приміром, у Страсному тижні, кожен день якого має свою доволі інтенсивну молитовну тематику. Також марійські відправи не можуть витісняти канонічне молитовне правило Церкви – утрено, вечірню, часи тощо: вони можуть звершуватись після нього, але не замість нього. Такі й подібні правильно розставлені акценти зможуть ґрунтовно збагатити практику як травневого богородичного культу, так і всього молитовно-літургійного життя Церкви.

Єрм. Юстин (Бойко): «Випадок з алкогольним супермаркетом показав морально-духовну слабкість Львова»

Нещодавно у Львові відбулося кілька подій, які викликали значний суспільний резонанс. Одна з них – це великий рекламний напис «Все для причастя» на фасаді магазину алкоголю. Думки львів'ян розділились – у більшості це викликало обурення, але були й ті, кому це здалось дотепним.

Про те, як змінився Львів, що стоїть за блюзнірськими явищами у місті та яким чином знайти порозуміння в громаді, сайт «Духовна велич Львова» поспілкувався з відомим львівським священиком – ієромонахом Юстином (Бойком).

– Отче Юстине, на вашу думку, чому взагалі власники мережі вирішили жартувати з такими речами у Львові, ще й перед Великоднем? І про що свідчить реакція людей?

– Ця подія, і не тільки вона, є ілюстрацією стану самого Львова. Я є свідком того, як Львів змінювався з 1994 року. Наприкінці 1980-х – початку 90-х Львів був центром духовно-національного відродження для цілої України. Ідеологема «Бог і Україна» зародилася на наших теренах у великих історичних болях і муках, в середовищі українських патріотів, які будували своє життя на християнських принципах.

На кінець 1990-х – початок 2000-х років Львів зазнав великого спустошення. Дуже багато людей виїхало на заробітки. Нові люди, приїжджаючи до Львова, не розуміли його сутності. На мою думку, Львів відіграв центральну роль, доки тут був головний осідок УГКЦ. І мені було прикро чути, навіть від самих львів'ян, які переїхали до Києва, що, мовляв, нам треба позбутися «ересі галичанства».

Події 2014-го, коли почалася війна з Росією, ще більше змінили Львів, тому що до Львова став перебиратися великий бізнес зі Сходу і Півдня. Вони здебільшого не розуміли релігійної атмосфери міста. У Львові завжди були різні конфесії, церкви, навіть атеїсти, але була взаємоповага один до одного.

– У чому проявлялись ці зміни?

– Деякі великі бізнесмени, що сюди перебралися, починали запроваджувати російську мову. Це львів'ян збурило.

Людей, які любили українську мову і вимагали її вживання у публічному просторі, почали цькувати, кажучи, що вони нетолерантні, що вони руйнують, за їхніми висловами, двомовну Україну. Перша атака була не на Церкву, а на мову – на національну ідентичність. І це підтримували місцеві ліберальні кола – вони завжди стояли ближче до соціалістів і комуністів.

– Коли почалася друга атака – на Церкву?

– Відкрита і промовиста атака на Церкву почалася зі спорудженням пам'ятника митрополиту Андрею Шептицькому у Львові. І це до сих пір незагоєна рана. Коли я намагався розмовляти з тими людьми, які виступали проти пам'ятника, я зрозумів, що це не стільки боротьба проти пам'ятника, як бажання посунути авторитет Церкви. На превеликий жаль, в тому протистоянні брали участь і місцеві люди, деякі з них були ображені на Церкву, на Бога. Деколи ображені слушно, коли йдеться про невідповідний стиль життя окремих священиків, а деколи – не слушно, коли якась людина жила в гріху, а Церква, як дзеркало, нагадувала такий людині, що її життя неправильне. Тож пам'ятник Андрею Шептицькому став видимим сумлінням духовно-національного стану міста Львова, лакмусовим папірцем. Йшлося не про архітектуру, а про мораль і патріотизм.

– Що показав останній випадок із блюзнірською рекламою?

– Випадок із алкогольним супермаркетом показав морально-духовну слабкість Львова. Не було належної реакції, яка б змінила ситуацію. А треба реагувати. Коли я побачив цей напис, то подзвонив на пряму до керівництва компанії. Менеджер відповів, що це була помилка і вони заберуть той напис. Я такий варіант припускав, оскільки маркетологи не зі Львова, тому не розуміють релігійної ситуації. Коли ж наступного дня побачив, що вони виправили напис на ще гірший, почали насміхатись зі Львова, я зрозумів, що все це було зроблено цілеспрямовано. Це була свідомо провокація, яка не отримала адекватної

оцінки. Мене втішило те, що багато людей не залишилося осторонь. Ми в стані війни, ми виборюємо нашу національну і духовну ідентичність, і якщо ми не виграємо цієї війни, то що буде вартувати перемога на фронті?

– Чому так сталося?

– На мою думку, теперішньому Львову, який стає великим мегаполісом, бракує ідеології. Львів, який позиціонується як місто кави, вина, сиру тощо – це не є Львів, наповнений сенсом. Зауважте, що в минуле відходить і Львів як місто студентів та університетів. Університети мають великі недобори, багато молоді повиїжджало, а корупція з'їдає практично всю освіту. Ще трошки залишається в тренді УКУ, але і це вже не те, що було.

Мені здається, що стратегія розвитку Львова у напрямку «Бог і Україна», який вибрали наші попередники, зокрема митрополит Андрей Шептицький, українське підпілля та й теперішня війна, є не просто правильною, а єдино правильною, якщо ми хочемо вижити в цьому глобальному і строкатому світі та внести свій вклад в його розвиток.

– Можливо, ця скандальна реклама мала тільки комерційну мету – створити провокацію, щоб львів'яни про неї говорили?

– Я переконаний, що це була цілком

свідомо провокація, яка мала дві цілі. Перша – це підігріти ту ліберальну частину суспільства, яка воює проти Церкви. Ми бачили, що в соціальних мережах почалися агресивні випадки проти християн. І цей супермаркет не єдиний зробив такий випадок. У Львові відкрили так звану вільну кав'ярню, де зобразили Ісуса Христа, який курить люльку, з кавою тощо. І такі речі поступово набирають популярності. Або езотеричні культи. Нас всіх у Львові повинні об'єднувати дві цінності: любов до Бога і любов до України. Навіть якщо людина атеїст, – хоча абсолютних атеїстів не буває, – вона не буде пропагувати ненависть до іншої людини.

– Як тоді зрозуміти грубу реакцію в коментарях тих, хто нібито захищає Церкву? Це стосується не лише випадку з блюзнірською рекламою алкоголю, але й щодо підпалу дверей храму на Сихові – був навіть заклик «відрубати руки» палію.

– Коли людину атакують, спрацьовує реакція самозахисту. Якщо ми побачимо, що хтось б'є дитину, нашою природною реакцією буде захистити її, – це велить нам сумління. Вже потім ми в'ясуємо причини поведінки насильника і робимо висновки. Ми живемо в епоху соціальних мереж, де інформація розноситься відразу. Тому

багато людей, які бачать знуцання над їхньою вірою, реагують моментально, але не завжди продумано. Це є емоційна реакція, яка не вникає в суть справи, вона висловлює обурення. І, очевидно, що читаючи це обурення згодом, людина може здивуватись сама зі себе. Коли говоримо про емоційну реакцію, то згадайте, що було з Ісусом Христом, коли Він зайшов до Єрусалимського храму і побачив там велике торговище. Він зробив бич, поперевертав столи і почав виганяти міняйлів та продавців овець, волів.

Так і в наш час люди реагують моментально, і я частково їх розумію. Тому що посягнули на найсвятішу для них річ, при чому свідомо. Але розум включати потрібно, які б емоції не були. Не можна виправдати заклики до актів насильства, бо це суперечить євангельським принципам. Але тут якраз ми бачимо необхідність того, щоб хтось дбав про суспільну мораль.

– Що таке суспільна мораль в наших умовах?

– Це є цінності, які приймає все суспільство або ж його більшість. Коли існує суспільна мораль, ми можемо побудувати етику спілкування між людьми і знати, як поводитися. Коли немає суспільної моралі, тоді у кожного своя мораль і це є пряма дорога до конфліктів, починаючи від сім'ї та закінчуючи суспільством. Людина не має права на все. Заклики «відрубувати руки» чи подібні до цього, звичайно, є аморальними, але можна зрозуміти, звідки вони виникають. До того ж, у кожному релігійному середовищі будуть люди, не приготувані до дискусій, бо для цього треба володіти відповідними знаннями. І будуть зустрічатися релігійні фанатики, які ставлять на перше місце не так Бога, як власну ідею.

– Ми також чуємо різні оцінки щодо боротьби з Московським патріархатом?

– Я розумію, що Московський патрі-

архат нищить саме поняття Церкви як інституції Божої, і, як структура, вже давно потребував належної оцінки з боку правоохоронних органів. Але там є все ж таки люди, які є українцями. Мені не сподобалося, як зносили колишній храм Московського патріархату на Сихові. Це слід було зробити у більш культурний спосіб, з розумінням того, що в ньому служила Євхаристія.

– З цього самобуду перед знесенням вивнесли всі ікони, там залишилися тільки дошки – дах і стіни.

– Існує поняття сакральної споруди, в якій молилися люди, і вона повинна бути демонтована належним чином. Ми бачили, як у Франції нещодавно також руйнували католицькі храми, які Церква не може утримувати, там була церква XIV століття. І це робили брутально. Ми не можемо йти таким самим шляхом. Є люди, які не мають аналітичного складу розуму, побачать таке і почнуть палити всі церкви Московського патріархату. Але слід пам'ятати, що ці церкви – це пам'ятки архітектури України. То тільки москалі борються без правил і моралі, не зважаючи на гідність людини і пошану до святого місця.

– Якщо повернутись до питання блюзнірської реклами алкоголю та кав'ярні або еротичних закладів Львова, очевидно, що є попит, бо інакше той бізнес не зміг би існувати. Водночас, можливо, частина людей, які публічно підтримують блюзнірські речі чи гріховні структури в місті, в такий спосіб опираються нав'язуванню, як їм здається, диктату Церкви, а не самій Церкві?

– Коли більшість людей у демократичному суспільстві сповідує християнство, то вони формуватимуть суспільство згідно з християнськими нормами. Але демократія передбачає також повагу до інших. Ми сприймаємо, що існує меншість, яка думає по-іншому і яка може бути атеїстична.

Наприклад, я довгі роки жив у Італії. Хоча там багато українців, але ми були в меншості, ми вимагали право доступу до нашої церкви, і щоб ми могли служити рідною мовою. Але щоб там жити і працювати, ми мусили влитися в те суспільство і прийняти його закони – вивчити італійську мову, ставитись до італійців з повагою, пізнати італійську культуру. І тоді тебе шанували, з тобою рахувались. Тому секретом існування кожної меншості є вміння діалогувати.

Очевидно, що ліві ліберальні рухи в українському суспільстві у меншості. Це також показує соціологія. Але вони поведуться дуже некультурно і кричать так, що їх чути ледь не на цілий світ.

– Мабуть, у них є хороше фінансування.

– Їх фінансують, а також їх любіють провідні ЗМІ. І досить часто причиною конфліктів між різними соціальними групами є засоби масової інформації, вони зіштовхують між собою людей. Мені прикро визнати, але якісна аналітична журналістика у нас слабка. Я б навіть сказав, дуже слабка. Щоби щось аналізувати, потрібно витримати час. Але в гонитві за популярністю всі хочуть бути першими у донесенні тої чи іншої події.

– І на практиці інколи виходить, що людина не атеїст і не антиклерикал по життю, але автоматично стає на їхню сторону.

– В Україні немає серйозних антиклерикальних рухів, у нас спостерігається зародження антицерковних і антихристиянських рухів, у тому числі у Львові. А на фоні цих рухів такі народні депутати, як Інна Совсун, намагаються просувати реєстрацію одностатевих шлюбів, які вони називають партнерствами. Пані Марія Ключ, яка, за її словами, є співавторкою чи авторкою того законопроекту, каже, що одностатеві пари – це невід'ємна частина життя нашого суспільства. А я кажу, що в нашому суспільстві також існує

проституція, існує подружня зрада, існують педофіли і навіть некрофіли та зоофіли. Тоді ж що, нам їх також треба легалізувати, бо вони існують? Легалізувати – це поставити у норму. А коли усі аномальні явища легалізувати, саме право втратить сенс.

Ми маємо дбати про захист честі і гідності людини та її права на життя, на працю, на висловлювання поглядів, але я перепрошую – не можемо ми легалізувати відхилення від природи. До мене як до священника приходять люди з гомосексуальними схильностями, і вони насправді борються зі собою і ми їм допомагаємо. Ніхто не відкидає їх. Я є перший проти, щоби таких людей цькувати, але вони не ходять по вулицях і не кричать: «Ми робимо добре».

– Подібні законотвірчі ініціативи підтримують також народні депутати, котрих обирали львів'яни. Наприклад, саме голоси львів'ян дали зелене світло у Верховну Раду партії «Голос», яка зі «Слугами народу» ледь не в авангарді просування подібних речей. Як так сталося, що львівські християни обрали тих, хто працює проти християнських цінностей?

– Наш виборець або не дуже вникає, за кого він голосує, або залишається пасивним. Проблема ж кандидатів у тому, що вони досить часто є хамелеонами. В країнах давньої демократії існують переважно двопартійні системи, у кожній своя випрацювана та послідовна політика. А наші політики поутворювали масу партій, і досить часто в біографії одного політика можна побачити приналежність до партій, ідеологічно собі противних. Мені деколи здається, що у них або якийсь психічний розлад, або вони трактують народ як темну масу.

Українські партії у своїй суті не мають якоїсь ідеології, цінностей. Вони переслідують свої комерційні, бізнесові цілі. За партіями досить часто криється рука якогось олігарха. Відповідно, політики не сповідують духовні чи моральні цінності, а переслідують власну користь. Наш добрий і довірливий народ, слухаючи таких хамелеонів чи демагогів, не маючи критичного мислення, вибирає кандидата, бо «він говорить добрі речі», «ходить до церкви», «побожний чоловік». А насправді він побожний тільки перед виборами. І це є трагедія, бо політики також люди, і в такий спосіб вони втрачають орієнтири для себе самих та перестають розрізняти, де є віра в Бога, а де її нема. Опісля це для них самих обертається великими особистими трагедіями, бо з Богом жартувати не можна!

Я бачив багато політиків, які трактують приятельські стосунки зі священниками як запоруку того, що Бог схвалює всі їхні вчинки. Мені це інколи нагадує анекдот, як ідуть двоє інтелігентів Львовом і підходить до них циган (я говорю це з повагою до циган). Та й питає один з них: «Циганоньку, якої ви національності?» А циган їм відповідає: «А якої вам, паноньку, треба?» Ось така політична модель повоєнній Україні не підійде. Ми повинні собі закарбувати на серці, що майбутнє України можливе лише на фундаменті любові до України та віри в Бога.

*Спілкувався Андрій Толстой
«Духовна велич Львова»*

Отець Тарас Жеплінський: передавати ідентичність Церкви через історії людей

«Скільки маємо в Україні прикладів жертвового служіння і навіть мучеництва, відданості християнській вірі й Католицькій Церкві, скільки історій ми можемо розповісти, а в сьогоднішньому контексті війни в Україні – скільки маємо прикладів героїського служіння наших людей потребуючим. Нам потрібно навчитися розповідати ці історії», – на цьому в інтерв'ю для Радіо Ватикану – *Vatican News* наголосив отець Тарас Жеплінський, керівник інформаційного відділу Департаменту інформації УГКЦ, який взяв участь у 13-му Професійному семінарі для департаментів церковної комунікації, що проходив у Папському університеті *Santa Croce* (Рим) 2-4 травня цього року.

Такий захід відбувається щодва роки, і в ньому беруть участь фахівці зі всього світу, що працюють у сфері комунікації католицьких інституцій. Цього року на семінар прибуло понад триста учасників. «Це масштабний міжнародний майданчик на тему комунікації, – пояснює наш співрозмовник, – для того, щоби пережити своєрідне оновлення, обговорити актуальні теми і разом шукати на них відповіді, ділячись досвідом, слухаючи пропозиції мислителів, людей з певним пророчим баченням, які професійно вивчають сферу комунікації, зокрема, сферу інституційної церковної комунікації».

Протягом трьох днів учасники семінару слухали доповіді, відвідували панельні дискусії та практичні зустрічі, під час яких відбувався взаємообмін досвідом. Під час однієї із таких дискусій також виступив отець Тарас з доповіддю на тему «Мученицька Україна: увесь світ почув голос тих, кого хотіли б змусити замовкнути», в якій розповів про основні виклики та особливості діяльності Департаменту інформації УГКЦ в час повномасштабної війни в Україні.

Церква, яка комунікує свою ідентичність

«Інституційна комунікація Церкви» – це поняття досить нове для віруючих людей в Україні, але навіть для такої інституції як УГКЦ, що вийшла з підпілля трохи більше, як 30 років тому, і майже заново почала розбудовувати свої структури, воно не чуже, бо, як пояснює отець Тарас Жеплінський, завдання інституційної комунікації полягає в тому, щоб, насамперед, комунікувати свою ідентичність. «Ми знаємо, що головне завдання Церкви – це проповідувати Боже слово, отож, найважливішою метою інституційної комунікації Церкви як такої, а також кожної її окремої інституції, є донести Євангеліє до людей, до яких ми намагаємося промовити», – пояснює він. Отець Тарас навів приклад інституційної комунікації парафії, де священник часто виконує багато обов'язків, а зокрема, відповідає й за комунікацію, але не має для цього достатньо часу. «Тому, наприклад, Папський університет *Santa Croce* у Римі готує фахівців, які не обов'язково стають священниками, які є мирянами, щоб вони здобували відповідну освіту і йшли на парафії, в епархії. В семінарі беруть участь миряни з таких великих архидієцезій, як, наприклад, Міланська римо-католицька архидієцезія. Будучи мирянами, вони очолюють організацію комунікації великої архидієцезії, тому що це вимагає посвяти, часу і також професійного підходу, який треба набутися».

Важливість планування й організації

Керівник інформаційного відділу Департаменту інформації УГКЦ вказав на важливість планування комунікаційного процесу. «Якщо ми проповідуємо Євангеліє, – пояснює він, – то ми хочемо його донести людям, до яких виходимо у

світ і до яких нас посилає Христос. Тому інституційна комунікація повинна бути спланованою і професійно налагодженою, а не хаотичною, щоб ми не марнували ресурсів, не знаючи, чи слухають нас люди, чи не слухають, доходить до них наш меседж, чи не доходить. Особливо, це важливо нині, коли люди, які вважають себе християнами, які є охрещені, часто здаються наближеними до Церкви, але, водночас, можуть зовсім не чути, що Церква говорить. Церкві важливо також налагоджувати комунікацію, наприклад, через соціальні мережі, бо коли ми як парафія, як епархія, як куріальна структура чи Карітас подаємо в соціальній мережі певну інформацію, чи певний контент, який непідготовлений, непрофесійний або публікуємо непрофесійно, наприклад, невчасно, то навряд чи користувачі соціальних мереж звернуть на нього увагу. Окрім того, контент повинен мати змістовне наповнення».

Виклики в сучасному суспільстві

Допомагаючи Церві виконувати її місію проповідувати Євангеліє, інституційна комунікація мусить брати до уваги контекст, в якому ми живемо. «Сьогоднішня людина, особливо молода, має, можливо, секунду-дві, щоб побачити наш контент у стрічці своїх соціальних мереж, – пояснює отець Тарас, – і якщо ми за цей час її не зацікавили, то ми не донесли до неї нашого повідомлення і, відповідно, ми не донесли до неї нашу ідентичність і втратили увагу тієї людини».

Але, як пояснив наш співрозмовник, справа не лише в нестачі часу, але й у кількості інформації. «Сьогодні люди чують навколо дуже багато різних голосів, це немов інформаційна атака, і тому людина почувається розгубленою», – зауважив він, додаючи, що, власне під час триденного семінару в Римі обговорювалися питання про те, як у цій «множинності голосів» донести до людини християнське повідомлення. Одним із рішень на цей виклик є вміння слухати. «Ми повинні, насамперед, прислухатися до стану тієї людини, до якої хочемо промовити, – каже отець Тарас. – Ми не можемо із закритими очима «викидати» якусь інформацію, не послушавши, що людина готова почути, як вона готова сприйняти, як вона себе почуває, в якому вона стані».

Вміння слухати є особливо необхідним в теперішньому контексті в Україні, де є дуже багато зранених людей. «Якщо ми без відповідної уваги до їхніх ран, спричинених війною, будемо старатися донести певні речі, пов'язані з Церквою, з християнською вірою, чи щось їм нав'язувати, то ми ризикуємо не тільки не донести віру, Євангеліє, але навіть нашкодити людині, ще більше її

поранити. Саме тому Українська Греко-Католицька Церква говорить сьогодні про пріоритетність душпастирства зцілення ран війни: насамперед відповісти на найперші виклики, які мають люди, намагатися розпізнати, де є рана, наскільки вона велика, і намагатися нашим душпастирським служінням, в нашій комунікації, включаючи соціальні мережі, офіційні канали комунікації, зцілювати рани людей».

Усвідомити ідентичність Церкви як спільноти

На думку отця Жеплінського, найбільшим викликом для комунікаторів на шляху впровадження цих ідей в УГКЦ, є «відповісти собі про свою ідентичність, зрозуміти своє місце в суспільстві». «Блаженніший Святослав часто говорить про те, що Церква – це не стіни храму, це не структури. Церква – це спільнота віруючих людей, які крокують разом, – підкреслив він – Сьогодні Католицька Церква переживає синодальний шлях, і багато говориться про Церкву як спільноту. Церква – «*ecclesia*» (з давньогрецьк. «народне зібрання») – це зібрання вірних, спільнота, яка приймає біженців, яка годує голодних і лікує рани».

В цьому контексті отець Тарас пригадав виступ одного з доповідачів семінару, який говорив про те, що в секуляризованому суспільстві Церква повинна наново запропонувати свою ідентичність, і один з пріоритетів у цьому процесі полягає в тому, щоб розповідати, передусім, не про процеси й ініціативи, а про людей, які є свідками Бога, які є знаками присутності Бога серед людей.

Наш співрозмовник висловив своє захоплення фільмом «Віра наших отців», який зняло ірландське відділення католицької медіамережі EWTN. У фільмі, прем'єра якого відбулася цими днями у Ватикані, розповідається про католицького священника, який жив в Ірландії на зламі XVI і XVII століть, і незважаючи на заборону католицької церкви в країні, відправляв Святі Меси для вірних, відтак був убитий. «Приклад вірності цього священника своєму служінню, християнській вірі й Католицькій Церкві мене особисто вразив, – поділився отець Тарас, – але я собі подумав скільки ми в Україні маємо прикладів такого жертвового служіння і навіть мучеництва, відданості християнській вірі й Католицькій Церкві, скільки ми можемо історій розповісти, і в сьогоднішньому контексті війни в Україні скільки ми маємо прикладів героїського служіння наших людей потребуючим, служіння священників на маленьких парафіях, служіння простих мирян в маленьких парафіях, які приймають конкретних людей у свої домівки. Тому нам треба навчитися розповідати ці історії».

Комунікувати зі світом

За період повномасштабної війни українці зрозуміли, наскільки важливо вміння комунікувати не лише одні з одними в межах певної інституції, структури чи країни, але й з іншими, з усім світом. Під час міжнародного симпозиуму отець Жеплінський мав нагоду спілкуватися з представниками Церкви з різних країн світу. Він поділився з нами своїми думками про те, на що потрібно звертати увагу, коли прагнемо розповісти іноземцям про те, що відбувається в Україні. Священник підкреслив, що і тут також є важливим вміння слухати, і також особисті зустрічі. «Слухати Україну – це не тільки отримати якусь інформацію і поділяти її, чи навіть поширювати, але я думаю, що добре слухає Україну той, хто слухає голос крові, пролітої в Україні, голос крові, яка з неба взиває до Бога, яка з землі взиває до Бога аж до неба, – підкреслив він. – І для того, щоб слухати Україну, іноземцям варто зустрічати українців, які пережили всі наслідки цієї несправедливої жорстокої агресії, яка триває вже дев'ять років і яка понад рік тому проявилася ще більш відкрито. Тому моя особиста присутність тут, у Римі, була значно ефективнішою, ніж обмін інформацією, яку я міг би зробити за допомогою, наприклад, включення через Zoom. Тому що людина дивиться мені в очі, вона бачить свідка, який приїхав з України, вона чує, можливо, тремтячий голос, який розповідає про деякі події, і це ефективніше, ніж просто обмін інформацією».

Стосовно того, як українцям, зі свого боку, ефективно комунікувати, священник порадив розповідати більше історій як трагічних, яких, на жаль, є багато, так і героїських історій. «Бо історія – це завжди ефективніший спосіб щось донести, коли ми вказуємо на досвід, ніж просто зібрати якусь інформацію і нею поділитися», – зазначив він.

Актуальні теми для Церкви у світі

Ключовими поняттями 13-го Професійного семінару для департаментів церковної комунікації, в якому взяв участь отець Тарас, були актуальність християнського меседжу в сьогоднішньому світі, слухання й ідентичність.

Під час доповіді та дискусій розглядалися різні актуальні для Католицької Церкви теми. Багато уваги, за його словами, приділялося темі сексуального насильства, особливо, щодо неповнолітніх з боку представників Церкви. «Це злочини, за які Церква сьогодні кається, від яких очищається, – пояснив він. – І тут, знову ж таки, виходила на перший план тема слухання: як слухати жертви такого насильства». Священник додав, що доповіді представників з інших країн світу, навіть із сусідньої Польщі, свідчили про те, що вони вже зробили певний поступ, тобто навчилися слухати жертви зловживання, «вони вже не бояться говорити на ці теми більш відкрито, легше, без сорому, визнаючи всі злочини, які мали місце, не приховуючи їх».

Наш співрозмовник додав, що коли доповідачі говорили про важливість слухати жертви, мова йшла лише про жертви сексуального насильства, але ті тези, на його думку, можна застосовувати також до інших ситуацій, наприклад, до теперішнього контексту війни в Україні. «Ми є жертвами агресії, яку чинить проти нас Російська Федерація, – сказав він. – І я думаю, що Церква в різних країнах світу, навчившись слухати жертв іншого роду насильства, можливо, саме тому почули українців у їхньому горі й зрозуміли їхній біль».

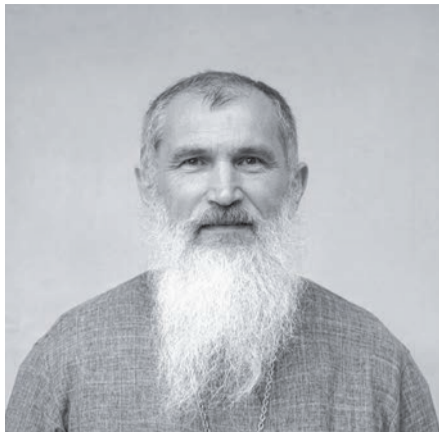

Владика Венедикт: Як зароджується секуляризм?

У черговому духовному роздумі владика Венедикт, єпископ єпархії святого Миколая Чудотворця, ділиться своїми думками стосовно того, звідки з'являється секуляризм, який, за його словами, є універсальним явищем.

Знаємо біблійну розповідь про Вавилон, де людина хотіла сама побудувати щось без Бога. Але людина завжди обмежена у своїх можливостях та світогляді, і дуже залежить від обставин, в яких вона зростала, від досвіду, який здобула. Людина без Бога завжди залишається в полоні інформації, якою володіє, і формациї, яку вона отримала.

Сила ж віруючої людини у тому, що вона через своє буття в Господі, а найбільше – через молитву – стає здатною бачити не лише суб'єктивно, зі свого погляду, а всебічно. Та людина, яка є з Богом, і рішення будь-якої проблеми знаходить у Бозі, бо в Ньому немає невірних рішень ситуацій. Без Господа ж людина заплутується в подіях, в обмеженнях власного досвіду, виховання і культури. Вона починає шукати вихід із такого заплутаного стану і часто бачить його в тому, щоб усунути релігію з суспільного життя.

Тож будь-яка ідеологія, «народжена» без Бога, веде до секуляризму, до бунту проти Бога. Секуляризм – це потреба будь-якої ідеології, що прагне побудувати на землі рай, але рай без Бога. І тому секуляризм за своєю суттю – це не західне і не комуністичне явище; воно – універсальне, просто зафарбоване різними ідеологіями, відповідно до потреби.

† Венедикт, єпарх Чиказький
Пресслужба Секретаріату
Синоду Єпископів УГКЦ

Владика Богдан вшанував реліквії під час Днів святого хітона в Німеччині

21 квітня в катедральному храмі святого Петра у Трірі (Німеччина) урочисто розпочали Дні святого хітона, який, згідно з переданнями, належав Ісусові та зберігається в цьому соборі завдяки дарунку святої Олени. Із цієї нагоди місцевий єпископ Стефан Акерман очолив Літургію разом із єпископами-помічниками Трірської дієцезії, єпископом Аахену Гельмутом Дізером й апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії владикою Богданом Дзюрахом.

Владика Стефан привітав українського єпископа і запевнив у подальшій солідарності з українським народом у цій несправедливій агресивній війні, яку веде росія проти України. Після Літургії єпископи розмовляли про актуальну ситуацію в Україні та роль Церков у служінні потребуючим і досягненні справедливого миру.

Ввечері розпочалися молитовні чужання, під час яких виступав хор хлопчиків та юнаків зі Шпаера. Молитовні роздуми того вечора провадив владика Гельмут Дізер, який говорив про християнську радість, що її приносить воскреслий Спаситель, будуючи свої роздуми навколо постатей Воскреслого Христа, Пресвятої Богородиці та Марії Магдалини, яка стала першою, хто удостоїлася зустрічі з Воскреслим.

Перебуваючи перед реліквіаром, у якому зберігається одна з найбільших святинь християнського світу – хітон Ісуса Христа, владика Богдан у молитві просив Господа про силу й захист для українських військових і дар миру для народу України. «Господи, подолай злобу і агресивність розпинателів нашого народу! Нехай зупиниться кровопролиття на наших землях! Зціли наші тілесні й душевні рани!» – поділився своєю молитвою до Бога єпископ на особистій сторінці у фейсбуці.

Довідка:

Найцінніша реліквія Трірського собору – святий хітон, туніка Христа. Згідно з переданням, імператриця Олена привезла у Трір нерозділену ризу Христа. Про святу ризу вперше згадано в XI столітті. Історія хітона Ісуса достовірно задокументована лише з XII століття, коли 1 травня 1196 року її було перенесено до нового вівтаря.

У 1512 році, на вимогу німецького імператора Максиміліана I, хітон було показано імператорові. Новина швидко дійшла до громадськості й тодішній єпископ-помічник Тріра д-р Йоганн Енен офіційно оголосив про знахідку священної ризи. Відбулося це 2 травня 1512 року. Відтоді тут відбуваються урочисті Дні святого хітона, а собор став місцем молитви для мільйонів паломників.

Департамент інформації УГКЦ

«Душа радіє, коли єднаємося у молитві з Патріаршим собором», – Ірина Асеєва з Первомайська

Святкуючи престольний празник Патріаршого собору, у Світлий понеділок Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав ствердив, що цей собор у Києві постав як досвід «собирання в розсіянні суціль» на честь воскресіння Христової Церкви. Глава Церкви акцентував, що під час війни він перетворився на вселенський центр єднання українців, адже чимало людей з усього світу синхронізує особисте духовне життя із серцебиттям Патріаршого собору.

Окремо Патріарх у проповіді згадав про родину з Миколаївської області, із м. Первомайська, яка спеціально приїхала до собору, щоби бути на спільній молитві й пережити в ньому присутність воскреслого Спасителя.

Ця родина – пані Ірина Асеєва з чоловіком. Ми скотактували з ними, і вони розповіли нам свою історію.

– Христос воскрес! Пані Ірино, розкажіть, будь ласка, свою історію: як Ви стали парафіянкою Української Греко-Католицької Церкви?

– Це дуже довга історія. Батьки мого чоловіка – переселенці із Заходу України, – вони греко-католики. У Первомайську спершу цієї конфесії не було, звично, всі ходили до Української Православної Церкви Московського патріархату. Я також туди ходила до 2013 року.

З початком Революції Гідності, у якій брали участь мої діти і їхні друзі, у нашій московській церкві священник закликав не дивитися телевизор, не слухати, про що там говорять. Учасників Майдану називав алкоголіками та наркоманами. Я була шокована від почутого, моя душа просто кричала від цієї неправди. Я розуміла, що там наші діти й вони борються за гідність України. Після цього рік не ходила до церкви взагалі.

Одного разу священник, отець Віктор Давидюк з УГКЦ в Первомайську, провадив зібрання та служив Божественну Літургію в одній парафії вдома. Згодом вони поставили вагончик і почали там служити. Мама мого чоловіка вже туди ходила. Вона мене запросила на цю зустріч, щоб я подивилася і послухала. Мені чомусь спочатку здавалося, що я зраджу свою віру, якщо поміняю конфесію. Але прийшовши на молитву, послухала священника, пішла до Сповіді, розповіла йому про свої побоювання. Він пояснив, що я залишуся вірною Христовій Церкві. Я сама побачила, що Літургії такі самі, люди моляться однакові молитви. І так від 2014 року вже постійно ходжу на молитву до УГКЦ. Тепер у нас вже інший священник – отець Андрій Сидорак.

Знаєте, ще в моєї бабці вдома були ікони, а в нас не було. Я навіть не знала молитви «Отче наш» спочатку. Бабця щось мене вчила, але віра згодом прийшла до мене сама. Хоча коли я вчилася у школі, пам'ятаю, завжди зверталася до Бога – просила про допомогу перед контрольною чи екзаменом. Мене цього ніхто не вчив.

– Що ви відчуваєте під час молитви в нашій Церкві? Чи щось для вас змінилося?

– Найперше для мене важливі внутрішні душевні відчуття. Моя душа дуже радіє! Мені дуже подобається те, як служать священники УГКЦ. Найголовніше, що розумію про що йдеться в молитвах, Божому слові й проповіді. Бо коли ходила до Московського патріархату, я там нічого не розуміла. Не розуміла, що вони говорять, про що проповідують, бо правила старослов'янською мовою. Я знала лише «Отче наш», «Богородице Діво». Це незрозуміло не лише для мене. У такій ситуації там більшість людей. Тут великою перевагою є молитва українською мовою. Отець каже зрозуміло проповідь, а якщо щось не зрозуміло, то завжди можна запитати. Виходить, що я вже дев'ять років є парафіянкою греко-католицького храму.

– Коли у вас престольний празник?

– На Успаса. У нас храм Преображення Господнього. На освячення приїжджав екзарх Одеський владика Михайло Бубній. Було дуже урочисто й гарно.

– Чи долучається до життя парафії, окрім участі в Божественних Літургіях?

– Так, мене запросили співати в хорі. Може

ми не так гарно співаємо, як у Патріаршому соборі (сміється) але співаємо щиро і від душі.

– Розкажіть, будь ласка, як ви дізналися про Патріарший собор, про нашого Патріарха?

– Я розуміла, що кожна Церква має свою ієрархію. Десь мусить бути материнська, тобто головна церква. Про Патріарший собор ми знали давно, але коли почалася пандемія ковіду і ми не могли ходити до своєї церкви, я ввікнула телебачення і натрапила на трансляцію Божественної Літургії з Патріаршого собору. Так ми почали щонеділі дивитися і єднатися з ним в молитві. Дуже любимо, коли служить Блаженніший Святослав. Ми ще пам'ятаємо дякона старшого віку, який завжди разом із ним молився? Де він тепер?

– Це був патріарший протодиякон Михайло Продіус. На жаль, він помер під час пандемії у березні 2021 року.

– Ой, я так і подумала. Бо в нас всі запитують, куди він подівся. Вічна йому пам'ять!

– Чим вам подобається Божественна Літургія у Патріаршому соборі?

– Найважливіше, що душа радіє! Дуже любимо, коли служить Блаженніший Святослав, бо відчуваємо спокій, мир і тиху радість на душі. Мабуть, так сходять Божа благодать. Всі священники там гарно служать, але його батьківський голос й інтонація по-особливому заспокоюють.

– У Квітну неділю ви були на Літургії в Патріаршому соборі...

– Ми вже довгий час відчували бажання приїхати і побути тут, пережити наживо цю молитву, з якою ми так часто єднаємося віртуально. Тому сіли і поїхали. Ще й наші діти тепер живуть у Києві. Знайшли собор... Важко словами висловити емоції, які мене переполювали... На моєму обличчі була така усмішка, що зі мною хтось із дяконів, який проходив поруч, привітався. Я пережила відчуття великої радості від того, що можу бути тут, у Патріаршому соборі – головному храмі всієї Церкви. Ми справді давно про це думали та мріяли. Тут також мала нагоду приступити до сповіді, зустрітися із Блаженнішим Святославом і зробити спільну фотографію. Він – дуже проста, чуйна та світла людина. Дивитися з великим теплом. Гідний наступник Патріарха Любомира.

– Дякую за щире ділення!

– Дякую! І вам усіх Божих благословень! Молимося щиро за перемогу України, щоби війна якнайшвидше закінчилася!

Розмовляла Христина Потерейко
Департамент інформації УГКЦ

1 травня вшановують святого Йосифа – робітника

Міжнародний день праці – свято, що відзначається в 143 країнах (зокрема, в Україні) 1 травня або у перший понеділок травня – протягом років свого існування визначалося суто соціальним, суспільним виміром. Проте Церква, попри багатосторонню секуляризацію суспільства, не залишилася осторонь цього свята і вдало знайшла приклад особи праці, яка може надихати кожну людину у її служінні. Це – святий обручник Діви Марії, і саме 1 травня Церква святкує день святого Йосифа – робітника або ремісника.

Міжнародний день праці був запроваджений на пам'ять про робітничі протести в Чикаго, які почалися 1 травня 1886 року, коли сотні тисяч робітників найбільших промислових центрів США вимагали впровадження 8-годинного робочого дня. Після багатьох протестів, які призвели, зокрема, і до людських жертв, у 1889 році було ухвалене рішення про організацію «інтернаціональної демонстрації, коли у всіх країнах і містах в один визначений день маси трудівників вийдуть на вулиці з вимогою офіційного скорочення робочого дня до 8 годин». Днем для проведення демонстрації було обрано 1 травня; і вже 1890 року Міжнародний день солідарності трудящих уперше відзначили в багатьох країнах світу масовими мітингами, демонстраціями та страйками. Відбувся мітинг, який називають «Львівською маївкою» і у Львові – біля міської ратуші зібралися близько 4 тисяч українських, польських та єврейських робітників. Серед присутніх зокрема були Іван Франко та Михайло Павлик. Віче ухвалило резолюцію, в якій вимагало встановлення 8-годинного робочого дня, заборони праці дітей та нічної праці для жінок, запровадження загальної виборчої права. Зі середини 1890-х років на травневих демонстраціях почали проголошуватися вимоги покращення життєвих умов, заклики до міжнародної солідарності й боротьби проти милітаризму та війни.

Втім, у радянський час першотравневі демонстрації набули офіційно-політичного характеру – на відміну від західних країн, де вони перетворилися в карнавальні дійства. Дійсність Радянського союзу доводила першотравневі мітинги до абсурду; для представників підприємств, установ, навчальних закладів відвідування організованих комуністичним проводом заходів було обов'язковим. Саме через це відбулася сумнозвісна «Чорнобильська» демонстрація 1 травня 1986 року, коли за кілька днів після аварії на Чорнобильській АЕС на Хрещатику відбувся мітинг, до якого залучили близько 120 тисяч киян і гостей столиці, зокрема і дітей. Власне, виведення на першотравневу демонстрацію дітей, приховування правди про аварію та її наслідки сприяли посиленню національно-демократичного та екологічного рухів в Україні. Врешті, Чорнобильська катастрофа та офіційна реакція на неї, продемонстрована Москвою, стала однією з причин розпаду СРСР.

Через втрату першочергового значення Дня праці Церква свого часу запропонувала переосмислити цей день у контексті праці як виконання Божої волі, необхідної кожній людині. Тож прикладом праці, що освячує людину,

вірним засвідчують святого Йосифа. Про це пише Римо-Католицька Церква в Україні.

«Хоча культ обручника Марії розвинувся лише в XVI столітті, віряни доволі скоро знайшли в цьому святому могутню допомогу в усіх проханнях, – зазначають на сайті РКЦ. – 1955 року, відповідаючи на потреби світу, Папа Пій XII указав на святого Йосифа як на досконалий приклад працьовитої людини й установив на 1 травня спомину Йосифа-робітника. Так на протипагу соціалістичним концепціям і бурхливим подіям, які охопили світ з 1886 року, коли чиказькі робітники вийшли з протестом, аби відстоювати свої права, було запропоновано вдосконалене й теологічно слушне тлумачення праці завдяки батьку Месії».

В РКЦ зазначають, що, за Євангеліями, святий Йосиф був теслею (див. Мт. 13,55). Святе Письмо показує його чоловіком, який дбає про добробут родини, усюди супроводжує Марію з Дітями і не дає родині розлучитися, зокрема тоді, коли малому Ісусові загрожує небезпека: «Писання називає його праведним (див. Мт. 1, 19), тобто слухняним Богові – отже, праця та щоденні клопоти не заважали святому спілкуватися з Господом, а згодом з Ісусом. Навпаки, поруч із Марією і Сином він мав можливість працювати та споглядати великі Божі справи».

Йосиф стає прикладом слушного розуміння праці й використання талантів, які Бог вклав в кожну людину, підкреслюють в Римо-Католицькій Церкві. Тож роздуми про працю неможливі без розуміння цієї постаті, яка щоденними справами здійснювала досконале служіння у Божій волі. Адже творчий характер праці, якого їй надав сам Господь, неможливо осмислити через секулярне відмежування. Покликання до душевної (сродної, як називав її філософ Григорій Сковорода) праці – це також покликання до духовного співтворення, і святий Йосиф як покровитель робітників щонайкраще надихає працювати задля добра найперше власної душі. Тому і сьогодні День праці залишається важливим не через суто політичне чи соціальне спрямування, а й через опіку святого Обручника, покровителя і заступника тих, які відгукуються на Божий покликання.

Підготувала Марія Цьомик
«Духовна велич Львова»

«Нехай тут завжди лунає гімн прослави Воскреслого Христа», – Владика Володимир освятив каплицю у Личаківській виправній колонії №30

20 квітня єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив освячення каплиці у Личаківській виправній колонії №30. Архієрею співслужили в'язничні капелани Львівської архієпархії.

Владика Володимир привітав всіх у пасхальний тиждень з Великодніми святами. Коментуючи уривок Євангелія про суд, архиєрей зауважив, що засуджені люди цивільним судом відбували певне очищення, перемену.

Єпископ-помічник подякував капеланам за їхнє душпастирське служіння засудженим людям, підкресливши, що на нас всіх чекає кінцевий суд. «Дуже важливо, щоб ті ролі потім не помінялися у вічності, щоб потім якимось разом зустрілися і змогли досягнути радісної вічності», – зазначив він.

«Дуже хочеться, щоб, освячуючи каплицю в цьому місці, тут завжди лунав гімн прослави Воскреслого Христа. Тим самим буде очевидно, що життя є сильнішим від смерті», – підкреслив владика Володимир.

Відтак відбулася урочиста академія з нагоди святкування 25-ліття пенітенціарного служіння у Львівській архієпархії.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Чи є тривога виявом недостатньої довіри до Бога?

У непростий час, в якому живемо, всі ми переживаємо тривогу. Чи є тривога проявом того, що ми недостатньо довіряємо Богові? Про це ми запитали християнську психологиню сестру-редемптористку Катерину Молочій.

– Хочу відразу сказати, що тривожність – це не гріх і не хвороба. Про це варто пам'ятати, коли спілкуємося з людьми, які більш схильні до переживання тривожності. Водночас людям з високою тривожністю може значно полегшити життя робота з психологом або психотерапевтом – це допоможе розуміти себе та виробити шляхи проживання свого тривожного стану.

Також тривога не є лише психологічною проблемою. Тут не останню роль відіграють фізіологічні особливості людини, виховання, культура проживання страху у певній сім'ї чи в середовищі нашого зростання, а вже потім – це стресові ситуації, які ми переживаємо.

«Тривожні» люди – це люди, в котрих є дуже чутлива нервова система. Тобто це особливість тіла. Ми знаємо, що кожна людина по-іншому поводить себе у кріслі стоматолога. Бувають чутливі зуби чи ясна, які реагують на гаряче, солодке чи холодне... Щось схоже відбувається з нашою тривожністю – через особливості організму, спадковість та інші фактори.

Отже, якщо людина дуже тривожна, вона не може просто перестати переживати, як цього часто вимагає від неї оточення. Якщо таку дитину чи вже дорослу людину постійно про це просять, зляться на неї, то вона вчиться приховувати свої переживання. Це не є добрим способом, бо спричиняє сильні страждання, часто переходить у різні захворювання. Людина замикається у собі, але переживань менше не стає.

Що можна зробити, щоб екологічно проживати свою тривожність? Вчитися приймати свої особливості. Вони також мають свої позитиви, які вартує шукати та використовувати. Тривога – це наш сигнал про пошук безпеки. Тому «тривожні» люди можуть швидше помічати небезпеку, попереджаючи цим негативні події. Також люди з високою тривожністю більш емпатійні та чутливі до потреб інших людей. Це можна використати при виборі професії та приносити користь іншим у роботі в сфері «людина-людина».

Я думаю, що після такого пояснення вже не вартує зупинятися на тому, чи це може бути проявом недовіри до Бога. Недовіра може виникати через те, що чутливих людей інколи цькують та нетерпеливо до них ставляться. Тому лише скажу, що Бог є дуже чутливим до найслабших та найвразливіших. Якщо ви не отримуєте розуміння від своїх близьких, то у стосунку з Богом ви можете бути абсолютно безпечні.

Моліться своєю тривожністю, розкажіть Богові про свої переживання, знайдіть у Святому Письмі моменти, де сам Ісус тривожився, та пам'ятайте, що Бог є завжди поряд і Він приймає нас такими, як ми є! А ще саме Він нас такими задумав – отже, у Нього є план, як використати цю особливість для нашого спасіння та на користь світу.

Підготувала Тетяна Трачук
«Дивенсвіт»

Три історичні факти на користь воскресіння Ісуса Христа

Згадуючи неділю апостола Томи, який не повірив у воскресіння Ісуса, варто глянути на суто наукові факти, які доводять, що воскресіння Ісуса – подія, яка справді відбулася. Їх виклав провідний християнський бібліст та апологет Вільям Лейн Крейг.

Більшість людей вважає, що воскресіння Ісуса є догматом, який можна прийняти або відкинути. Однак насправді є три встановлені історичні факти, визнані більшістю фахівців із новозавітної історії, які найкраще пояснюють воскресіння Христа.

Перше: жінки, які йшли за Ісусом після Його розп'яття, виявили порожню гробницю. За словами Якоба Кремера, німецького дослідника, який спеціалізується на обставинах воскресіння, безперечно більшість вчених твердо переконані у наявності біблійних свідчень про порожню гробницю.

Друге: за різних обставин та за різних умов різні групи людей бачили Ісуса живим після Його смерті. За словами відомого критика Нового завіту з університету Вандербільта Герда Людмана, можна вважати беззаперечним той факт, що після смерті Ісуса Петро та інші учні стикалися з тим, що Ісус з'являвся перед ними як воскреслий Христос. Свідками цих явищ були як віруючі, так і невіруючі, скептики і навіть противники.

Третє: перші учні Ісуса раптово і щиро повірили, що Ісус воскрес із мертвих, хоча мали всі підстави вірити у протилежне. У євреїв не було жодної віри у вмираючого, а тим більше – у воскреслого Месію. І юдейське уявлення про життя після смерті не допускало думки про те, що хтось може воскреснути ще до кінця світу. Незважаючи на це, учні Ісуса раптово повірили в те, що Бог воскресив Його з мертвих, причому настільки твердо, що були готові віддати життя за цю віру. Відомий британський біблієст Райф робить висновок, що через той факт він, як історик, не може пояснити виникнення раннього християнства, якщо Ісус не воскрес з мертвих і не залишив після себе порожню гробницю.

Сучасна наукова спільнота відкинула всі альтернативні пояснення трьох згаданих фактів. Наприклад, що учні вкрали тіло Ісуса або що він насправді не помер. Реальність така, що задовільного природного пояснення цих фактів немає і тому християнин має всі підстави вірити, що Ісус воскрес із мертвих і був саме тим, ким себе називав.

Підготувала Тетяна Трачук
«Дивенсвіт»

У Харкові при катедральному соборі УГКЦ продовжують надавати всебічну допомогу постраждалим від війни

Ще наприкінці січня при катедральному соборі святого Миколая Чудотворця у Харкові з благословення екзарха Харківського владики Василя Тучапця обладнали пункт незламності. З'явився він стараннями Патріаршої фундації «Мудра справа» й за фінансової підтримки Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії.

З перших днів це приміщення стало місцем зустрічі та служіння для найбільш постраждалих від війни російської федерації в Україні. У холодну пору сюди заходять дорослі та діти на чай і солодощі, адже тут можна відпочити, зігрітися чи сховатися від дощу. Водночас цей пункт став місцем душевних бесід і ділення пережиттями. Часто саме тут діти та молодь ознайомлюються із християнськими правдами на катехитичних уроках. Сестри Згромадження святого Йосифа Олексія Погранична й Дарія Панасть діляться не лише знаннями, а й власним життєвим прикладом любові до ближніх і служіння їм у їхніх потребах. Окрім того, люди постійно можуть знайти тут священнослужителів для задоволення своїх духовних потреб.

Для багатьох харків'ян, а особливо жителів Північної Салтівки, катедральний собор святого Миколая Чудотворця став місцем одержання допомоги та підтримки. Щотижня парафіяльна спільнота та волонтери організують тут видачу різноманітної гуманітарної допомоги: від продуктивних наборів й аж до гігієнічних наборів, канцелярських товарів й одягу. Нерідко пункт незламності стає місцем зберігання і розподілу допомоги. Коли ж відбувається її видача, волонтери спільно моляться та обідають.

Також команда волонтерів і парафіян продовжує виїзди з допомогою до тих людей, які не мають можливості прийти в місце роздачі, доставляють продуктивні набори від Патріаршої фундації «Мудра справа» й іншу допомогу до старших людей, людей з інвалідністю та покинутих.

Пресслужба Патріаршої фундації «Мудра справа»

«Робити добро тим, хто в потребі – найвищий показник віри для мене» – о. Григорій Швед

Отець Григорій Швед зі Зромадження отців-салезіян – військовий капелан і батько-вихователь дитячого будинку сімейного типу. Зараз виховує чотирьох хлопців-підлітків і мріє, щоб у них добре склалось майбутнє.

З початку повномасштабного вторгнення їздить на передову та допомагає тим мешканцям, які живуть на «нулі», а також є духовником одного із військових підрозділів. Говоримо з ним про війну, капеланство та батьківство.

Про АТО

– АТО для мене розпочалась із Майдану. Був на Майдані якраз після обстрілів, це дуже змінило тоді моє розуміння і ставлення до всього. Тоді я відчув, чим живуть ті молоді люди, що у їхніх серцях та головах. Тоді я побачив, як прощаються з тими, хто там загинув, відчув увесь біль і сам його пережив.

А потім розпочалась АТО і був клич від владики Ігоря, митрополита Львівського, що наше військо потребує капеланів – хто б хотів на волонтерській основі поїхати. Довго не вагався, бо розумів, що там хлопцям дуже потрібна підтримка невійськової особи. Тоді було Дебальцеве, Донецька область та прилеглі території. Я був поруч із хлопцями, виїжджав з ними на позиції, щодня правив службу. Там, під Дебальцевим, отримав дуже важке поранення у груди та у ногу. На адреналіні навіть цього не зрозумів. Допомагав із пораненими та зрозумів, що поранений, коли по нозі раптом потекло щось тепле – це була кров. Поранення були дуже складними, та вони не відбили у мене бажання їздити на схід.

Про повномасштабне вторгнення

– Я до останнього не вірив, що буде війна, і всім говорив, що ні, її не буде. Тож коли розпочалось повномасштабне вторгнення, був, як і всі, шокованим. Та цей шок швидко минув, і я почав возити продукти в особливо гарячі регіони, волонтерити та їздити до хлопців на передову. Не можу зараз порохувати, скільки було поїздок за цей період, та їх було дуже багато. Кожна поїздка – це досвід. Досвід спілкування, смирення, допомоги. Кожна поїздка – це окрема особлива історія.

Про віру

– Я – духовник Житомирського підрозділу, а це – артилеристи. Переважно хлопці із Києва та Житомира. Не всі вони практикуючі християни, але ми ніколи не проїхали машиною, щоб не запитати просто у людини, яка йде вулицею в особливо гарячому регіоні, чи потрібна їжа, ліки. Ці хлопці свої продукти віддають людям, діляться усім, що у них є, шукають медикаменти для цих людей – оце є показник віри для мене. Вони є справжніми християнами, навіть не усвідомлюючи цього. Ці хлопці не моляться щоденно, але не ображають Бога – вони є з Ним, бо роблять добро для людей, і це найвищий показник.

Та поїздка, що запам'яталась

– Запам'яталась дуже поїздка у Харків – ми їздили зі ще одними волонтерами, і вони везли для військових автомобілі, а потім запропонували везти допомогу в Харків, де люди живуть у метро. І саме там до мене прийшло розуміння, як поводитися з людьми в бойових днях.

До нас тоді виїшов один із чоловіків і запитав, для чого ми приїхали. Чи знаємо ми про справжні потреби тих, хто там ховається від війни? Що діти навіть там, у метро, навчаються онлайн, що їм бракує ручок та зошитів, бо здаватимуть ЗНО? Нас дуже прямо, – і це було дуже чесно, – запитали, чи ми приїхали потреби покрити, чи просто зробити фото. Після цього виїзду завжди намагаюся вийти через військових на людей, що мешкають у гарячих точках, та дізнатись потреби. Щоб це був справді корисний приїзд, а не роблення фотографій. От тому я не люблю ані фото, ані інтерв'ю. Бо люди переживають велику біду, а ми приносимо їм дві пачки макаронів, робимо фотографії, виставляємо в соцмережі, нам ставлять лайки – типу, який ти крутий – а вони ті макарони з'їли за дві години й далі голодують.

Скажу, що поїздка до мирних мешканців і

до бійців – це різні поїздки, але щоразу це обстріли. Чи є страх? Я би збрехав, якби відповів, що немає. Є, і це природно. Але під час самого обстрілу реакція дивна – ми сміємося нестримно, жартуємо. Коли стає тихо – в нас потік слів, а потім – тиша. Отака реакція психіки.

Дуже зачіпає і болить смерть. Дуже гостро це відчуваєш, коли допомагаєш вантажити тіла загиблих в авто. Та скажу, що наш командир завжди говорить таку фразу: «Якщо ти маєш вмерти тут – ти вмиреш, якщо маєш жити – будеш жити!»

Про батьківство

– Ідею стати батьком-вихователем дитячого будинку сімейного типу мені свого часу запропонував о. Михайло (Чабан). У його Родинному домі «Покрова» (у домі живуть та навчаються 54 сироти та ті, чий батьки перебувають у скруті) хлопці вирушають у доросле життя у 16 років – не всі до цього готові, їм потрібна опора та підтримка. Тоді це було 5 хлопців, і перший рік мого батьківства був надзвичайно важким. Вже потім мені отець зізнався, що це були найважчі юнаки, ті, з ким найскладніше. Ми перейшли все – сварки, примирення, розмови, непокору, покору. Всі етапи. Мені було складно, та я жодного разу не шкодував про те своє рішення, я більше отримав, аніж віддав. Зараз у мене чотири юнаки і я вкладаю у них своє серце.

Я часто кажу їм, що тата і маму я їм не заміню, бо це неможливо, та дуже хочу бути для них добрим прикладом, щоби, попри ті складні історії дитинства, які були у кожного з них – повірте, там справді дуже болючі ситуації – я хочу, щоб вони збудували щасливе та гідне життя. Намагаюся завжди допомогти їм, підтримувати стосунки з рідними, якщо це можливо, постійно говорю про сімейні цінності. Коли я у своїх поїздках, мені допомагає помічник та моя права рука – пан Олег. В той період він займається хлопцями, допомагає та вирішує усі справи та питання замість мене.

Про Службу у справах дітей

– Це мої близькі друзі та моя підтримка у батьківстві. Знаю, що завжди вдень чи вночі допоможуть та підтримають. Хороші люди, які на своєму місці, що зараз, повірте, рідкість.

Про відпочинок

– Моя віддушину та відпочинок – це мої собаки. Джесси – це мій перший реабілітолог. Коли тоді, у 2014, мав поранену ногу, то не міг нормально ходити та її розгинати. Собака потребувала довгих прогулянок, тому брав її та йшов у ліс – так і нога розпрацювалась. Рік тому з'явився Джек – відпочиваю, коли гуляю з ними та проводжу час на природі. Звісно, люблю спорт, хорошу якісну музику, люблю їздити на авто, та ці хвостаті – це зараз моя найбільша розрада.

Про принципи

– Як хлопці ставляться до світських вечірок та гучних святкувань у тилу? Негайно. Особливо гостро це відчувається після обстрілів та після втрат. Так, місце для радості, для музики, для позитиву має бути, бо то життя і воно триває. Але в ті моменти треба розуміти межу, а ще тих, завдяки кому є можливість святкувати.

Про плани та мрії

– Мрію, щоб мої хлопці вирости хорошими людьми під мирним небом. Щоб кожен, хто чекає свого бійця з війни, дочекався його – живого та здорового.

Спілкувалася Іванка Федів
«Духовна велич Львова»

Архієпископ відновив посвяту розп'яття Ісуса Христа, яке в радянські часи врятувала небайдужа львів'янка

У Світлий понеділок Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор звершив Архирейську Літургію в співслужінні з духовенством у храмі святих Ольги і Єлизавети у Львові. Перед богослуженням архирей відновив посвяту розп'яття Ісуса Христа, яке відреставрували добродії.

Із цією реліквією пов'язана цікава історія, яка свідчить про глибину віри в скрутні часи. Посіпаки радянської влади колись викинули її з храму на смітник. Врятувала розп'яття молода дівчина: вона вночі повернулася під храм і перенесла його додому на Левандівку. Вже у зрілому віці, будучи бабусею, рятівниця веліла повернути це розп'яття до храму святих Ольги та Єлизавети.

Минулого року, у Страсну п'ятницю, прибув молодий чоловік Назар Лисак і повідомив священика про намір повернення цієї реліквії до храму, розповідаючи пов'язану з розп'яттям історію. Мати Назарія – Катерина Лисак, 1955

року народження, а бабуся, що врятувала цю святиню – Олена Стик, 1935 року народження.

«Ми дуже вдячні цій родині – Стик та Лисак – за врятоване розп'яття, за зберігання його у домі довгими роками, за ваші моління та повернення реліквії у храм! Хай Господь благословить та оберігає усіх вас! Бабусю Олену, що перенесла це розп'яття, хай Господь помилує та дає світлий упокій! Христос воскрес!» – наголосив митрополит Ігор.

Користуючись нагодою, архієпископ вручив подячні грамоти добродійцям, які доклалися до реставрації реліквії, і поблагословив їх. Адміністратор храму святих Ольги і Єлизавети о. Іван Галімурка подякував митрополитові за візит, а також звернув увагу присутніх, що відреставроване розп'яття не має рук, і це досить символічно, оскільки, як підкреслив священик, кожен вірний має стати руками Господа, щоби творити добро і допомагати ближнім.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким серцем вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у травні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у травні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

У храмі села Прилбичі представили унікальну виставку вишиваних ікон та образів

1 травня, у день вшанування пам'яті блаженного Климентія Шептицького, після Божественної Літургії в храмі Собору Пресвятої Богородиці в селі Прилбичі представили унікальну виставку вишиваних ікон та образів отця-доктора Дмитра Блажейовського. Експозиція налічує 10 богородичних і 5 тематичних ікон із Музею вишитих ікон, що у Львові. Виставка діятиме до 5 червня, а впродовж місяця травня, коли ми усильно молимося до Богородиці, центральна ікона експозиції кожні три дні буде змінюватись, що дасть можливість більше дізнатись про історію українських чудотворних ікон. Також буде можливість придбати книги та взори «Українських релігійних вишивок» отця-доктора Дмитра Блажейовського.

Додамо, що Музей вишитих ікон та образів є єдиним у своєму роді в Україні. Його було створено у Львові 6 червня 1999 року. Експозиція музею нараховує понад 250 ікон, які були вишиті знаменитим отцем Дмитром Блажейовським. Він став першопочатківцем в створенні такого виду мистецтва як «вишивана ікона», а розпочав вишивати у 60 років, зацікавивши цим мистецтвом безліч послідовників.

Переглянути виставку вишиваних ікон можна під час кожної Божественної Літургії.

Пресслужба Львівської Архієпархії УГКЦ

ВИСТАВКА «ВИШИВАНЕ БОГОСЛОВ'Я»

Виставка вишиваних ікон та образів отця доктора Дмитра Блажейовського

с. Прилбичі, Церква Собору Пресвятої Богородиці УГКЦ

1 травня - 5 червня 2023 року

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора. Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок» Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____